

спомоществование за вътрѣ въ Държавата е
река, а за на вънъ отъ Държавата е
цененъ разпоки. Спомоществование за
е половина лира турска. Вѣсно спомо-
ществование ея предлаца.

— КОЯ —

ма, неосвободени отъ пощенски разпоки и неподни-
сани, не се приемятъ по писанъ начинъ.

РЕДАКТОРИ: КОЯ СЪБИРА.

ВЪЗЖЪ

ВЪСТНИКЪ ПОЛИТИЧЕСКІЙ, КНИЖЕВЕНЪ И ТЪРГОВЕНЪ.

Вѣсно ивѣно, което ея отново било до Спомоществова-
ния и Управленіето на ВЪЗЖЪ, било до Редакцията, не
ея испраца до притежателъ на вѣстникъ въ Цариградъ
— Паназъ-Ханъ, № 34. Спомоществованията започнуватъ
отъ началото на всякій мѣсяцъ.

— КОЯ —

За извѣстія и за други частни помѣтаванія
ще ея плаца по два гроша на редътъ.

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.

Сѣдѣ като са дигнаха всячки мѣ-
ти, които посрѣщанъ, догадъ да ея
абилъ еднѣ особена печатница
издаваніето на «Вѣжъ», нѣи нѣамъ
да явилъ на читателитъ сѣ, чѣ по-
нѣколко дни «Вѣжъ», освѣтъ го-
нѣтъ сѣ форматъ, ще нѣа и второ-
мѣчно издаваніе на малъкъ форматъ ея
битъ и интересенъ материалъ.

ЦИРИГРАДЪ, 28 Февруарій 1875.

Сѣдѣ много преговори, сѣдѣ много ко-
ванія, сѣдѣ много размисленія поме-
ду по отличитъ членове отъ разнитъ
итически партіи, Франція най-сѣтъ ея
бди еднѣ ново министерство. Спомо-
една послѣдния денѣа отъ Парижъ,
министерство, въ което Гердогъ Де-
остава пакъ като министъръ на спо-
нѣтъ дѣла, има за предѣлѣтъ г-на
е, министъръ на вътрѣшнитъ дѣла, и
отъ дѣнитъ называемъ центръ въ
едното сѣбраніе. Дѣнитъ центръ етои
ду монархиститъ и республиканцитъ.
новото министерство вѣзлѣи и г-да
роръ и Леонъ Сей, които принадлежатъ
дѣвитъ центръ — сѣтъ, на ованъ
бодолубива партія, която има за гла-
ръ г-на Тьера, и държи за окончател-
о основаніе на една умѣренна и съ-
ителна республика. Министъръ на тър-
та въ новото французско министерст-
ея опредѣлитъ Виконтъ де Мо, който
вренъ приверженикъ на монархиститъ.
ова министерство е, прочее, една смѣсь
разнитъ партіи. Времето само ще по-
е колко

то сѣ намѣри днесъ
и да ея отговоритъ на
тъ, който преобладава днесъ въ тази
на, гдѣто политическитъ животъ ея
вра, тѣи да кажемъ, въ постоянно-
неніе отъ нѣколко години насамъ, и
о надеждитъ, ежедневнитъ надежды
коначелното устройство на държав-
установленія, даже и когато сѣ счи-
вече като осмѣществени до нѣкадѣ,
оказватъ подиръ малко осуетени отъ
тивитѣа на противоположнитъ партіи.

акто и да е, днесъ за днесъ поне, въ
ицил Республика живѣе на дѣло, тя
коиното държавно установленіе, което
ки днесъ трѣба да почитатъ. Уставни-
акони сѣ вече дѣло свѣршено, и нѣ-
е може да каже чѣ сегашната рес-
ника въ Франція е плодъ на единъ ре-
ионенъ триумфъ отъ страна на про-
юдето, защото ти нѣлъ отъ дълги и
на размисленія въ народното сѣбра-
Тѣ е, казватъ нѣкои сѣ французски
ищи, изпълненіето на общенароднитъ
ищи, при всѣкитъ противодѣствія на
вреннитъ на монархіята и на На-
иовата династія.

и говорятъ нѣкои сѣ французски вѣ-
ици. Видѣся, при всѣчко това, отъ я-
тъ, които държатъ органитъ, които
начало ея не сподѣлиха нѣието за
ваніето на республиката въ Франція,
и нѣматъ голѣма вѣра въ днешното
еніе, неходѣтъ отъ което еднѣ не на-
ватъ освѣтъ въ приемяніето на монар-
а други въ провъзгласеніето на На-
иовитъ сынъ за Наполеонъ четвър-
и. Приверженицитъ на тази династія,
всѣчко чѣ не сполучиха да превъзмо-
достаточно въ народното сѣбраніе, сѣ-
хасѣ пакъ изново въ благитъ сѣ на-
и чѣ извѣстіето отъ Лондонъ чѣ ка-
итъ Наполеонъ сынъ ея отличитъ
еходно въ испытаніята, които поло-
предъ петнадесетъ дни, и за които
лучитъ горещи сѣрадованія.

и това нека забѣлжимъ чѣ, колкото
и прѣе отъ народното сѣбраніе рес-
иаската форма, республиката така,
а желеа ованъ частъ отъ това сѣ-
която е извѣтна подъ именованіе-
дѣво крило и крайно дѣво
и, не е ея дѣло свѣршено. Пред-
елитъ, които сѣставляватъ тази частъ
иодното сѣбраніе.

са, сѣществующитъ закони. Основаната по
настоящему република въ Франція не е
тази република, и доказателството на то-
е, чѣ въ новото министерство нѣма ни
единъ членъ отъ лѣвоу насамъ крило.
при всѣчко чѣ то представлява, въ высшей
сегеніи, республиканскитъ идеъ безъ нѣ-
каква смѣсь отъ монархически наклонности.

Всѣчко това показва чѣ, ако и провъз-
гласена вече, республиката въ Франція
прави просто опытъ на сѣществованіе.

Както и да е, програмата на новото
французско министерство сѣстои въ слѣ-
дующитъ точки: установленіе на едно и-
тинско конституціално и парламентарско
правленіе; исклученіе на всяко лично и
диктаторско намѣваніе отъ страна на Макъ
Махона; даганіето на обсадното положеніе
въ шестъ мѣсяци; избираніето на сенатъ
въ осемъ мѣсяци, и два мѣсяци слѣдъ
това избираніе, растурише на сегашното
народно сѣбраніе; промѣненіа въ лично-
ститъ на главнитъ управители както и на
по долнитъ; отстраненіето на бонапарти-
ститъ отъ работитъ; представленіето на
единъ избирателенъ законъ върху началото
на всеобщото гласоподаваніе.

ЛОГИКАТА НА СЪБИТИЯТА.

Сички, които искрено и безкорыстно
сѣ относѣтъ къмъ народо-църковнитъ ни
работы, сѣ жалостъ сѣ забѣлжили отда-
вна, чѣ тѣзи работы не отиватъ добръ.

Само нѣкои хора, които нахождатъ
личната сѣ полза въ единъ такъвъ вѣр-
вежъ на работитъ, не искаха да разбе-
ратъ това, което сички живо усѣщаха.
Напротивъ тѣ обичаха да представитъ
работитъ въ цѣтущее сѣстоианіе и сѣ мѣ-
суетятъ сѣкій гласъ, който сѣ издигане
за да раскрие дѣйствителното сѣстоианіе.

Но злото бѣше станало вече толкова
голѣмо, чѣто сичкитъ опитанія за по-
тулваніето му не бѣха освѣтъ суетенъ
трудъ.

„Злото бѣше на явѣ“, вѣрѣмъ на из-
мѣнитъ и заблужденіята сѣ бѣ свѣршило.

Най напредъ Цариградскитъ наши еди-
нородни, които починаха и рѣководиха
тѣи успѣшно движеніето за народо-цър-
ковното ни възрожденіе, издигнаха гласъ
за да покажатъ, чѣ тѣ не сѣ забравили
още ниеситѣ, които всѣрѣха още въ на-
чалото на това движеніе.

Отстраненіето на единъ отъ най доста-
тоинитъ ни, искренни и вѣщи въ рабо-
титъ съотечественници бѣше най спо-
дѣн поводъ на родолубивото ни намѣ-
реніе. Движеніето на Цариградскитъ Бъ-
гари за Г. Гаврила Кръстевича бѣше дѣ-
ло на голѣма искренность, на разумно и
дѣлоко родолубіе; то дойде като грѣвъ
за да напомнимъ, чѣ „дѣлоко испадналата
натура“ на Българитъ не ея да търпи
вече дѣлоко испадналата дѣла.

Трѣснатъ отъ това движеніе, но не на-
мѣрени да сѣ поправатъ, нашитъ на-
родни политици сѣ запретнаха
чрезъ печатъта и другоче да предста-
ватъ дѣлото на Цариградскитъ Българе
за противонародно; тѣ не сѣ посѣвиха
даже да хвърлятъ нѣлѣны думи върху чи-
ститъ нѣтъ побужденія и да ги нападатъ
разновидно.

Гласътъ на Русчукитъ ни съотечест-
венници сѣщо тѣи бѣде посрѣщанъ. Ос-
вѣтъ това грозны и заплашителни думи
сѣ отираваха до Русчукитъ митропо-
литъ, зачѣто допусналъ това без-
редіе. Това бѣше спасителенъ урокъ
на другитъ наши архіереи, които нѣматъ
присърдѣе най свѣтитъ интересъ на па-
ството сѣ, на които сѣ скѣпы честъта и
славата на нашата народна църква.

И тѣи поправленіето на злото сѣ спре-
за вѣрѣе. Но нито разумѣтъ, нито исто-
риѣта могатъ да ни увѣратъ, чѣ злото е
вѣчно, чѣ неговото владѣчество е трайно.
То или ще превѣрне въ тѣлѣи и прахъ
тѣлото, въ което сѣ е вгнѣздило и ще сѣ
изгуби, или ще сѣ отхвърли и сѣмѣе отъ
жизненитъ сили на страдащето тѣло.
Сѣлѣлата страсть само не може това да
смысли, да разумѣе.

Нѣо вѣрѣаме въ жизненитъ сили на
нашъ народъ; нѣе вѣрѣаме въ неговото
бѣдѣе. Кусуритъ му и пороцитъ му нѣе

гострадаленъ народъ; престѣленіе не
е да сѣ хули и укорива този даровитъ на-
родъ за неговото нещастіе; благодарѣни-
итъ и чувствителны сѣрдѣа не хулатъ и
не укориватъ страдащитъ, но гѣдатъ да
имъ помогнатъ.

При това не е никакъ вѣрно, чѣ Бъ-
гаритъ въобще има нѣстинитъ на дѣло-
ко испадналата натура. Напротивъ сѣкій
спокоенъ и безпристрастенъ наблюдателъ
сѣ радостъ и утѣшеніе ще забѣлжи, чѣ
въ народътъ има прекрасни чѣловѣчески
нѣстинитъ, чѣ въ неговитъ духъ има рѣи
правственны силы, които сѣмъ го крѣпѣли
въ миналото, животворятъ го въ насто-
ището и сѣмъ сигуренъ залогъ за бѣдѣщето.

Дѣлоко испадналата натура ни има този
народъ, който сѣ слабѣтъ сѣ средства во-
ди успѣшно двадесето годишна вече бор-
ба противъ панателитъ върху народна-
та му личностъ и върху цѣтущее сѣ-
мѣе преданія. Нито силнитъ иностранны
вліянія, нито страшнитъ средства на Е-
зунитъ устремленіа къмъ извѣстна цѣль
можеха да подкопѣятъ и да развратятъ
тѣвритъ убѣжденія на Българитъ, да
го свѣрнатъ отъ правитъ пътъ и да го
направятъ плѣчка на своитъ намѣренія.
Чѣнитъ случѣи не сѣмъ общо правило.

Нѣе сме увѣрени, чѣ народътъ ни не
сѣмѣе скоро да поправи и сегашното
критическо сѣстоианіе на народо-църков-
нитъ ни работы, сѣстоианіе пригответно и
сѣздадено отъ самопазванни нѣкои бла-
годѣтели на народната ни Църква, а то-
варено на грѣбътъ на тогози и на онгози
или пакъ на грѣбътъ на цѣлитъ народъ.
Ако има тука вина отъ стѣрѣа на наро-
дѣтъ, тази вина е, чѣ сѣ е измѣнитъ на
вѣрѣе отъ нѣкои личности, но и най съ-
буденитъ народы надатъ нѣкой пътъ въ
измама.

Настоящото сѣстоианіе на духоветъ на
нашѣтъ единороди въ Цариградъ и по-
вѣтъ дава още по голѣма основателность
на нашето увѣреніе.

Оставката на почитаемитъ Г. Х. Тѣ-
чѣлѣца дава новъ потѣкъ на стремленіе-
ието за поправленіе. Тази оставка въ
сѣщѣото вѣрѣе напомнимъ на благополучно
засѣдающитъ въ Среднето-Село нашъ
духовецъ началникъ и на нѣкои около
него, чѣ зинитъ прицѣпиха вече ча-
ната; това може да е мѣчно на Негово
Блаженство толковъ повече, чѣ той като
Началникъ има най голѣма отговорность.
По по добръ ли бѣше да продължава Г.
Х. Тѣчѣлѣца да засѣдава въ свѣтътъ,
до гдѣто болѣстѣа сѣ обѣрне на гангре-
на, на тогава да сѣ оттегли заедно съ
сичкитъ други, и да каже: народътъ е
лопъ, народътъ е правѣтелно падналъ,
мы же неопитни есмы?

Самитъ опѣзи, които вчера хвалебны
пѣсни пѣеха на дѣлата, които сѣ вѣрѣ-
нѣтъ въ Екзархіята, днесъ онепсуватъ ло-
шето вѣрѣненіе на тѣзи дѣла съ такѣва
чѣргѣ, които надминуватъ сѣкѣе вѣрѣо-
тѣе: ба шибозукъ и я нѣиче рѣ-
ство, подмазваніето на нѣ-
кѣи сѣвѣтници по слабостъ
или по расчетъ били обыкновенно
нѣчно въ Екзархіята.

Искатъ да кажатъ, чѣ причината на
това, освѣтъ «нѣстинитъ» на испад-
налата натура на Българитъ», били
двама заслужени владыци, които сѣ от-
носѣи бѣшбозукитъ къмъ общитъ рабо-
ты и своята воля поставили по горѣ отъ
сѣкій редъ и законъ. Това е страшно,
тежко обвиненіе, което налага на двата
владыци голѣма отговорность; обвинѣ-
итъ обаче лесно би могли да найдатъ за-
щита въ питаніето: ами волята на свѣт-
ицитъ, кадѣ е била да наложи законътъ
за да вѣуши потребното почитаніе и у-
важеніе къмъ нѣто?

По какво ли изпълненіе на законътъ
ще може да сѣ въдвори тамъ, гдѣто из-
ворѣтъ на лошето сѣстоианіе е въ неопре-
дѣленностьта и въ хаосътъ, до който е
достигнало народо-църковното ни упра-
вленіе.

Само по себе дохожда на умъ въпро-
сътъ: гдѣ е дѣкътъ?

Днесъ е това общо питаніе между на-
шитъ съотечественници въ Цариградъ.
Сѣ сѣщата искренность, сѣ сѣщото же-
ланіе за поправленіе на работитъ тоя
въпросъ сѣ чуе и отъ вънъ.

Казватъ, чѣ Екзархіята била бѣдна,
ничтожна, презрѣна; нѣе не мислѣме то-

да боледува. Това може тѣвѣтъ да е из-
посно на нѣкои; но на народътъ никакъ.
на този народъ, който нека да види чѣсъ
напредъ не болѣо и пѣлно сѣ безредѣи
цѣрковно началство, а здраво и вѣуша-
ище довѣріе и уваженіе. Тѣи сѣ объяс-
иваме нѣе положеніето, което е завзѣлъ
днесъ народътъ на сѣрѣмо днешното у-
правленіе на Екзархіята. Въ това сѣ ле-
но сѣгѣдава протѣстъ противъ онова,
чѣ сѣ върши днесъ въ Екзархіята; нѣе
гѣдаме на оставката на г. Хр. Тѣчѣлѣ-
ца като на израженіе на този протѣстъ.

А чѣ падежѣа, спасителна необходи-
мость нека силѣтъ, поразителенъ про-
тѣстъ, не ще доказваніе.

Сѣка установена властъ, ако нека
да е трайна, да е уважаема, трѣба ти
първа да дава примѣръ на уваженіе и по-
читаніе къмъ законътъ. По ако има нѣкой,
които най малко да сѣ е грѣшилъ да сѣ
нѣпѣли главнитъ законъ, който узакон-
ива нашитъ народо-цѣрковны правдинъ,
то сѣмъ хората, на които народътъ ни по-
вѣрѣи цѣрковната сѣ сѣдѣа.

Тѣзи хора на сѣка стѣпка грѣшатъ
противъ законътъ. Само правѣтелството
има случай често да прави бѣлѣжки и да
имъ напомнува не само законътъ, но и о-
цова, което нѣтъ налага дълѣтъ по вѣт-
рѣишното ни народо-цѣрковно управление.

Искатъ да кажатъ, чѣ Екзархійското
управленіе изгубило значеніе предъ пра-
вѣтелството, зачѣто е лошъ народътъ,
зачѣто е крѣвъ тол-опѣа. Ако има право
нѣкой да надумува тука, то е народътъ,
които сѣа пыта днесъ: гдѣ сѣмъ ми да-
рованитъ народо-цѣрковны правдинъ?
гдѣ е сполуката на народното дѣло?

Ще ли да сѣ рѣшатъ да исповѣдатъ, чѣ
отговорѣтъ на този и на други въпроси
сѣ крѣвъ въ хлѣдитъ лири, които сѣ сѣ
браха и безъ всяка полза прѣснаха?

Посрединитъ между народътъ и Пра-
вѣтелството за единъ извѣстенъ редъ ра-
боты, могатъ ли да кажатъ, по чѣста сѣ-
вѣстъ, чѣ вѣрно сѣ сѣ испѣлили дълѣ-
иостѣа? А уставътъ, а испращаніето на
владыци въ Солунъ и Едрене, а друго,
а друго!

Панечатанъ въ читалище сѣ забѣлж-
ка като историческѣи документъ, всена-
родно сѣа прогласава, чѣ, по сѣгласіето
на Правѣтелството, уставътъ ще е не-
прѣложимитъ законъ на Екзархійското
ни устройство и управление.

Нито отъ начало, нито послѣ, нито
днесъ обаче ще пайдѣте нѣкаво вѣрно
искренно приложеніе на уставътъ въ са-
мото Средне-Село. Ако некате да сѣ
убѣдите, погѣдѣнете тамъ какво устрой-
ство, какво управленіе има! Исно е, чѣ
уставътъ сѣ не прилага никадѣ, и тамъ
гдѣто сѣа мисли чѣа ставѣ нѣчто по него,
то е негова пародія.

Освѣтъ това най добритъ законъ,
приложенъ крѣво, намѣсто добро, вели-
чайши зѣины пораждѣа; самото сѣщество-
ваніе обаче на распадѣнитъ сѣа сегаш-
иетъ Екзархійскитъ сѣвѣтъ е живо дока-
зателство на това.

Положеніето на работитъ нека неот-
ложно дѣкуваніе. Първо улесненіе на това
е оттеглѣваніето и на оставитъ сѣвѣт-
ици; да стоятъ тамъ и да искагъ до-
вѣріе, което не можеха да оправдаятъ
да днесъ, или което не сѣа имали нѣкои
никоги, ще рече, чѣ не уважаватъ ни
себе, ни народното дѣло.

Не този и онѣи ще може да поправи
отчаяното положеніе, а сичкитъ живы,
влѣтѣны и просвѣтѣны елементы, които
протяжава народътъ, сѣа общи усилія бър-
зо и успѣшно чѣа искаратъ колѣта тѣ изъ
тыната.

По този начинъ народътъ самъ ще под-
хване своето недосвѣршено дѣло.

Първитъ дѣятѣли по това дѣло, Царѣ-
градскитъ Българе, не само иматъ право,
но и дълѣны сѣа да покажатъ добритъ
примѣръ и заедно сѣа другитъ сѣа съоте-
чественници да сѣа заловатъ братски за
поправленіето на злото.

Логиката на сѣбитѣа това показва,
тамъ отива.

ВЪВНИШИ НОВИНИ.

ВЪЗРОЖДЕНІЕТО НА ИТАЛІЯ.

Политическото възрожденіе на тази
прекрасна страна е дѣло колкото на раз-

за това дълго вѣрѣе сичкитъ нѣтъ усилія
бѣха безплодны. Тѣзи мечтанія поядохъ
много благородны личности, много сѣмѣны
жѣрѣвы, а положеніето на Италия сѣ оста-
ваше сѣ сѣщото. Най сѣтъ постояннитъ
неполучи и бѣдѣитѣа отвориха очитъ на
Италиискитъ патриоти и имъ показаха си-
гурнитъ пътъ за политическото възро-
жденіе на отечѣството нѣтъ.

Панѣството, което по едно вѣрѣе бѣше
дало надѣждѣа, чѣ ще сѣ турѣ во глава на
движеніето за възрожденіето и политичес-
ко единство на Италия, бѣше най голѣ-
мото предѣствіе, най страшнитъ проти-
вѣикъ на това. То пуцаше въ ходъ сич-
китъ сѣа средства за да убѣди европей-
скитъ правѣтелства, чѣ стремленіята на
Италиитъ сѣа разрушителны за порѣ-
дѣкътъ, за цивилизѣа, за христѣи-
ството. То тѣгнеше най силно върху рѣ-
шеніята и дѣйствіята на силитъ по отно-
шеніе къмъ Италия. Когато обаче движе-
ніето на Италиитъ сѣа яви трѣзно, по-
ложително, серіозно въ идеитъ и въ по-
литиката на Кавура, сичкитъ прѣдѣствія
паднаха едно по едно предъ сѣчувствіе-
то, довѣріето и подѣржката на повече-
то отъ европейскитъ кабинеты.

Силно чрезъ подѣржката на европей-
ската дипломѣа, Сардинското правѣте-
ство чрезъ умѣната сѣа и здрава политика
осмѣществи стѣпка по стѣпка единството
на Италия и най сѣтъ направѣ Римъ, сѣ-
дѣлницѣа на панѣството, столицѣа на но-
вото кралѣство.

Обезпечена единъ пътъ тѣи въ своята
независимостъ и срещѣ възникнитъ сѣа вра-
гове чрѣвъ сѣмѣнитъ сѣа сѣи силы дѣр-
жавы, Италия сѣа намѣри предъ една дру-
га опасность не по малко грозна отъ
враговетъ нѣтъ вънъ; тази опасность иде-
ише отъ къмъ червената партія и растеи-
е отъ день на день. Предводѣлитъ на
тази партія поимѣниха, чѣ, территориал-
но единство осмѣществено, сичко е
сѣвршено и подземаха сѣа новы усилія
мечтателнитъ сѣа планове. Тѣ забравиха,
чѣ достигнатото единство и величѣе на
Италия е още вънѣшно, сѣществующѣе
само на картата, безъ да е обладало
дѣлоко духътъ и чувствѣа на убититъ
правѣтелно населенія въ различнитъ
части на кралѣството отъ падналитъ
вѣковѣченъ деспотизмъ. На мѣсто да сѣа
грѣжатъ за въздиганіето на падналитъ
гражданскѣи духъ у множѣството на своитъ
съотечественници, намѣсто да сѣа грѣ-
жатъ за подиганіето на народното богат-
ство, сѣсѣпанѣ отъ исполнитѣи усилія,
сѣа цѣната, на които сѣа купи народната
независимостъ, намѣсто да сѣа трудатъ
за сѣздаваніето на единороденъ духъ въ ед-
но ново политическо тѣло, тѣ предѣрѣха
да тласкатъ отечѣството сѣа новы стѣп-
ки напредъ и да сѣздаватъ ново здание
върху мечтателнитъ сѣа основи. Сѣа тази
цѣль тѣ сѣа запретнаха да преобразуватъ
новото кралѣство на республика. Тѣ не
направиха друго освѣтъ да туратъ въ
голѣма опасность добѣтото сѣа толкови
жѣрѣвы; за да осмѣществѣватъ праздна
мечта, тѣ тласкахъ отечѣството сѣа къмъ
погибѣлъ.

Надеждитъ на панѣството и на падна-
литъ килзове сѣа окрѣвиха; не е за невѣрѣ-
ваніе, чѣ и държавитъ, на които не по-
посѣи сѣществованіето на Италииското
единство, да не сѣа пружили рѣка да под-
бутватъ занесѣитъ и мечтателны па-
триоти. Сѣа сѣла дума черны облаци сѣа
надѣсѣоха надъ новото кралѣство.

Вѣрѣе бѣше да сѣа образумѣтъ опѣзи,
които бѣха причина на това сѣстоианіе на
работитъ; вѣрѣе бѣше да свѣржатъ въ
правитъ пътъ заблуденитъ. Но какъ да
стане това?

Единъ отъ главитъ герои на Итали-
иското политическо възрожденіе, генералъ-
Гарибѣди, оттеглѣнъ на малѣскитъ
островъ Капрѣра, бѣше еднѣ съа движа-
телитъ на пагубното движеніе; той сѣмо
можеи и да го спре.

Чистото и искрено сѣрдѣе на геройтъ
на Аспромонте и Ментане усѣти опасно-
стѣа, и сѣа рѣши да ѣа уничтожи. Той
остави уединеніето сѣа като представи-
тѣлъ въ Италиискитъ парламентъ до-
хожда въ Римъ. Приѣлитъ на сѣвейската
династія и искреннитъ и прозорливы ро-
додѣбцы видѣ сѣа повѣляха силно вър-
ху Гарибѣди, като дойде въ столицѣа,
и усилія да го убѣдатъ да сѣа отрече отъ

то принаеуваха толкови разрушителни
мозгове и една дума на когото можеше
да подигне раснаелата младеж въ Рият,
ва това мѣсто си яви единъ преданъ при-
върженикъ на кралятъ и на монархията.

Това слобитѣ е отъ най голѣма важ-
ности; бѣлжнето на Италнското кралев-
ство въ редътъ на европейскитъ държа-
вы е обезпечено.

Събуденитъ надежди на враговетъ на
Италия и този пакъ оставатъ изгнани и
напознати въ осуетени.

Ако можеше да сравнимъ великитъ ра-
боти съ малкитъ политическитъ съ цер-
ковнитъ, ние щѣхме да препоръчимъ ви-
пнателно да прочетатъ горното сички о-
чии, които доведоха напата пародна
прѣска до днѣшното ѣ жалостно положе-
ние, и направиха тѣхъ да удари назважъ на-
шето пародно-церковно възраждане.

ФРАНЦИЯ.

НОВАТА КОНСТИТУЦИЯ.

Законъ за устроението на дър-
жавнитъ власти.

Членъ 1. — Законодателната власть съ-
ставява отъ двѣ сѣбирания: камара на де-
путатитъ и Сенатъ.

Камарата на депутатитъ ся избира чрезъ
всеобщо гласоподаване подъ условія опре-
дѣлени отъ избирателнитъ законъ.

Сѣставитъ, назначитъ на избранието, вла-
стѣта на Сенатътъ ся опредѣляватъ отъ
единъ особенъ законъ.

Чл. 2. — Председателътъ на республи-
ката ся избира чрезъ абсолютно высшегла-
сие отъ Сенатътъ и Камарата на депута-
титъ сѣбирани въ пародно сѣбрание. Той
ся избира за седемъ години.

Чл. 3. — Председателътъ на республи-
ката иза починитъ на законитъ сѣвѣст-
но съ членовѣтъ на двѣтъ камары: той
обнародва законитъ, когато тѣ сѣ одо-
брены отъ двѣтъ камары: той надзирава
и оздравлява изпълненieto нѣтъ.

Той има право да прави помилуване;
амниститъ не могатъ да ся допущатъ ос-
вѣтъ чрезъ единъ законъ. Той распола-
га съ въоружената сила.

Той опредѣлява на сичкитъ гражданскы
и военны дѣлжности.

Той председателствува въ пароднитъ
тѣржества; посланицитъ и послѣтъ на
чуждитъ сили ся пращатъ до него.

Секое писмено распоряждане или за-
повѣтъ отъ председателътъ на республнката
тѣрба да сѣ ерещоподписаны и отъ динъ
министръ.

Чл. 4. — Посетението като ся опраздня-
ватъ мѣстата, председателътъ на респуб-
лнката опредѣлява, въ министерскитъ сѣвѣтъ,
държавнитъ сѣвѣтници на обыкновенната
нѣтъ служба.

Опредѣленитъ тѣхъ държавны сѣвѣт-
ницы не могатъ да ся извадятъ отъ служба
освѣтъ по рѣшеніе на министерскитъ сѣ-
вѣтъ.

Държавнитъ сѣвѣтници, които сѣж опре-
дѣлени по силата на законитъ отъ 24
Маия 1872, не могатъ да ся вадатъ отъ
служба освѣтъ споредъ формата опредѣ-
лена отъ тозъ законъ.

Слѣдъ разикданіето на пародното сѣ-
брание изважаніето нѣтъ отъ служба ся
рѣшава само отъ Сенатътъ.

Чл. 5. — Председателътъ на республи-
ката може, като има съгласно мнѣние на
Сенатътъ, да распуца Камарата на депу-
татитъ преди истечението на законнитъ ѣ
срокъ.

Въ таквѣтъ случай избирателнитъ кол-
легіи ся свикатъ за новы избирания въ
тримѣсеченъ срокъ.

Чл. 6. — Министритъ сѣж куино отго-
воритъ предъ камаритъ за общата поли-
тика на правителството, и лично — за лич-
нитъ си дѣла.

ПОДЛИСТНИКЪ.

ЖИВОТЪТЪ НА АБЕЛАРДА.

(Вижъ брой 6-й).

V.

Абелардъ, слѣдъ доста двоумителни ко-
лебания, но можа да ся рѣши да предпри-
еме едно подобно самоубийство за Елоиза
него пѣтъ да извн предъ свѣта любовта
си. Той сѣдѣше да живѣе въ кѣщата на
Фюлбера. Неопитенъ въ любовта а още по-
вече въ любовната добродѣтель, той ся на-
мѣри между двѣ слабости: той нѣмаше дѣр-
зостъ нѣтъ въ стрѣстѣта, които го бѣше об-
ладали, нѣтъ въ другитъ си работи. Тука,
както всякога, мажеското сѣрдце биде же-
леско, а женеското мажеско. Любовта му меж-
ду това ся питаше отъ неговитъ въздушки.

Фюлберъ, докаченъ отъ мѣланието на Абе-
ларда, което имаше за презрение а още по-
вече защото тога гостоприимство са по-
добрѣни отъ вѣтъ, затвори дома си за
Абеларда. Тѣзи раздѣла покритъ сѣрдцето на
Елоиза и наскоро Абеларда. Учителя и уче-
ничката не можахъ да ся откачатъ отъ жи-
вота въ които потѣхитъ, разговоритъ, пѣс-
нитъ, уроцитъ и уважениата бѣхъ ги на-
правили една и сѣдѣща душа. Абелардъ за-
почна да върши тайно; той често ся сѣвѣща-
ше и разговаряше съ Елоиза-Фюлберъ са
дотѣмъ отъ тѣхъ тайни дѣйствиа. Абелардъ
най-послѣ открива Елоиза; аи заведе въ
Нантъ въ бащината си кѣща; той я повѣри

предателство.
Чл. 7. — Въ случай на опраздняване
по смъртъ или по секое друга причина,
двѣтъ камары прѣстъпнѣтъ незабавно до
избиранието на председателътъ на респуб-
ликата. Въ междувремето сѣвѣтътъ на
на министритъ е облеченъ съ изпълнител-
ната власть.

Чл. 8. — Камаритъ ще иматъ право,
чрезъ отдѣлни съразмышленіи, извършва-
ны въ сека камара по абсолютно высше-
гласіе, било самоволно, било по исканіе
на председателътъ на республнката, да из-
явятъ, че е потребно да ся преглѣдатъ у-
ставнитъ законы.

Слѣдъ като секое отъ камаритъ наира
ви това рѣшеніе, тѣ ся ся сѣбератъ въ
пародно сѣбрание за да прѣстъпнѣтъ кѣтъ
преглѣданіето.

Обежданіята относително до преглѣд-
ваніето на уставнитъ законы, въ цѣлостъ
или въ частъ, ще да ся рѣшаватъ по аб-
солютно высшегласіе на членовѣтъ, които
сѣставляватъ пародното сѣбрание.

Прп сичко това, дѣдѣто трае властѣта
дадена по законитъ отъ 20 Ноемвр. 1873
на Г. маршала Макъ-Махона, това прѣ-
гледѣданіе не може да стане освѣтъ по
предложеніе на председателътъ на респуб-
ликата.

Чл. 9. Сѣдѣлнцето на изпълнителната
власть и на двѣтъ камары е въ Версائلъ.
СЕНАТЪТЪ.

Чл. 1. Сенатътъ ся сѣстои отъ триста
членове:

Двѣстѣ и двадесетъ и петъ избрани отъ
департаментитъ и колонитъ, и седѣде-
сетъ и петъ избрани отъ пародното сѣбрание.

Чл. 2. Департаментитъ Сенскій и Съ-
верный избиратъ секой по петъ сенаторы.
Долне-Сенскій, Пн-де-Калскій, Жирон-
дскій, Ронскій, Финистерскій, Поморскій-
Сѣверный, секой по четири сенаторы.

Долне-Лоарскій, Саоно-Лоарскій, Илле-
Виленскій, Сено-Оазскій, Изерскій, Пуе-
скій, Пуи-Домскій, Сомскій, Долне-Рон-
скій, Емскій, Лоарскій, Маншскій, Морби-
анскій, Дордонскій, Горне-Гаронскій, До-
лне-Шаратскій, Калвадонскій, Сартескій,
Геролскій, Долне-Пиринейскій, Гардскій,
Авейронскій, Валдейскій, Орнскій, Оазскій,
Возжскій, Аоллерскій, секой по трима се-
наторы.

Сичкитъ други департаменты, по двама
сенаторы.

Окрѣжїята на Белфортъ, тритъ депар-
таменты на Алжиръ, четири колоніи
Мартиника, Гваделупа, Реуніонъ и Фран-
цузска Индія избиратъ по единъ сенаторъ.

Чл. 3. Никой не може да бѣде сенат-
торъ, ако не е Французинъ, на възрастъ
поне четиридесетъ години, и ако не ся
ползува отъ гражданскитъ си и полити-
ческы права.

Чл. 4. Сенаторитъ отъ департаментитъ
и колонитъ ся избиратъ по абсолютно вы-
сшегласіе отъ една коллегія сѣбрана въ
главнитъ градъ на департаментътъ или
на колоніята и сѣстоица:

- 1-о Отъ представителитъ;
- 2-о Отъ главнитъ сѣвѣтници;
- 3-о Отъ окрѣжнѣтъ сѣвѣтници;
- 4-о Отъ представители избрани по единъ
отъ секой градскій сѣвѣтъ и зеты между
общенскитъ избиратели.

Чл. 5. Опредѣляемитъ сенаторы отъ Сѣ-
браніето ся избиратъ по абсолютно вы-
сшегласіе.

Чл. 6. Сенаторитъ отъ департаментитъ
и колонитъ ся избиратъ за деветъ години,
и ся подновляватъ погдетно на секи три
години.

Въ началото на първата сессія депар-
таментитъ ще ся раздѣлатъ на три реда,
объемлющи секой еднакво число сенаторы;
ще ся прислѣжа по жребіе за опредѣле-
ніето на редѣтъ, който ще ся поднови въ
крайтъ на първитъ и на вторитъ три-
годишенъ періодъ.

Чл. 7. Избранитъ сенаторы отъ сѣбра-
ніето сѣж непрѣмнѣемы.

приеме рѣката на браточедка му. Елоиза,
опростена и предадена въ рѣцѣтъ на вуй-
ка си и любовника си, стана тайно сѣж-
пруга на Абеларда. Слѣдъ една нощъ, пре-
мнната въ мола въ една черква въ Па-
рижъ, казва Абелардъ, ний приехи вѣщи-
лната благословія, въ прѣстъпнѣнето на вуй-
ката на Елоиза, и на нѣконъ отъ неговитъ
и монтъ приятели. Послѣ тихи ся вър-
нахми, всякой у дома си, цото това вѣн-
чаваніе, направено само предъ Бога и предъ
нѣколкома домашни, да не яи принесе срамъ
и прѣстъпнѣваніе.

VI.

Двоицата младоженци, щастливи за при-
сѣдиненіето си, почнахъ по-рѣдко да сѣ-
показватъ предъ свѣта заедно, а съ това
избѣгвахъ всичкитъ подозренія, които ста-
вахъ въплъ отъ тѣхната любовь. Хората
нѣколко време бѣхъ измамени, и Абе-
лардъ малко време можи да са порадва
на щастіето, любовта и славата си.

Но слугитъ на Фюлбера, тоже бѣше не-
възможно да скрѣтъ отъ тѣхъ, разодо-
хъ въплъ служъ за това тайно вѣнчаваніе.
Завистницитъ и непрѣтелитъ на Абеларда,
въсползувани отъ тѣзи негова слабостъ,
почнахъ да викатъ противу му, и да му
казватъ че бѣлъ жѣртвувалъ философіята,
красворечіето, славата, за една нова Да-
лила. Абелардъ ся докачи отъ това, отъ
поиска да избѣгне подобни хулевіа. Вели-
кодушната Елоиза сама, като предпочита-
ше честта на любовника си повече отъ
сѣпственното си цѣстіе, распѣрена слухъ,
че имаше сношеніе съ Абеларда не засто-
то бѣше вѣнчана съ него но по принципъ

вытъ два мѣсяца, замѣстѣннотъ отъ са-
мѣтитъ сенатъ.

Чл. 8. Сенатътъ има, стѣвѣстнотъ съ Ка-
марата на депутатитъ, починитъ и сѣчи-
пѣніето на законитъ.

При сичко това, финансовитъ законы
тѣрба да бѣдѣтъ, най напредъ, предста-
вени на Камарата на депутатитъ и рѣ-
шени отъ нѣтъ.

Чл. 9. Сенатътъ може да ся преобра-
зѣва на сѣдѣлище за да сѣдѣ было пред-
седателътъ на Республнката, било минис-
тритъ, и да неплѣта покушенія на пра-
вени противъ безопасността на Държавата.

Чл. 10. Ще ся прѣстъпнѣтъ кѣтъ избира-
ніето на Сенатътъ единъ мѣсець преди
опредѣленното врѣме отъ сѣбраніето за
своего разикданіе.

Сенатътъ ще влѣзо да дѣйствува и ще
ся сѣстави въ децѣтъ, въ който пародно-
то сѣбрание ще ся разиде.

Тази е новата конституція на Фран-
ція; по нѣтъ има да ся управлява тази
велика страна като республнка, но само
тѣрпима и неузаконена.

Новата конституція не ся пропнѣся за
образѣтъ на правленіето; тя оставя рѣше-
ніето на този важнѣтъ въпросъ за послѣ.

ОТТЕГЛОВАНИЕТО НА КНЯЗА БИСМАРКА.

Колкото и да споменѣхъмъ нѣтъ въ минѣ-
литъ брой за оттеглюваніето на княза Бис-
марка отъ работитъ — до плущата есенъ,
това сѣвѣтіе обаче въ германската имперія
предѣства такива важности, цото не мислимъ
за излизаніе да преведемъ тука сѣдѣющитъ
сѣвѣтія, които прави по този въпросъ единъ
отъ по първитъ европейскы вѣстници.

Приключеніето чн князъ Бисмаркъ ся от-
теглюва отъ работитъ, казва този листъ, слѣ-
два да занимава живоотно нѣтъската печатъ.
«Князьне Пайтунгъ» мисли чн първитъ ми-
нистръ на германската имперія ще ся отда-
лѣчи дѣйствително отъ всичкитъ работы, по-
но за нѣколко време. Единъ отъ берлинскитъ
дописницѣ на този листъ ся наема да дока-
же чн князъ Бисмаркъ ще може да оборва
по благоуспѣшно и по дѣйствително противъ-
нитъ си като простъ представителъ въ
Рейхстагътъ отъ колкото като минис-
тръ.» Нека ся въобрази челоуѣкъ, пнше
реченнитъ дописникъ, чн първитъ държавенъ
мажъ въ нѣтътъ вѣтъ сѣди на столоветъ
на парламентитъ. Така той ще ся освободи
отъ едно множество вѣрски, които го въспѣ-
ратъ по настоящему. Той ще сѣстави адѣтата
и сѣдѣщето на една силна партія. Привлѣжи-
лицитъ на парламентарството ще могатъ да
основатъ върху му най бѣстѣщитъ надежди.
Като простъ представителъ и началникъ на
една партія, князъ Бисмаркъ ще ся намѣри
въ много по добро положеніе да напоса
смертоносны удари на ультрамонтанцитъ отъ
колкото ако е министръ.» Но извършваніето
на една нѣтътъ токъ по ли понесува потре-
бленіе на сици и на здравіе почти толкозъ
годѣмо, колкото за службата въ самото пра-
вительство? Това, видисъ, берлинскитъ допис-
никъ не е зѣлъ подъ нѣтъкътъ вниманіе. Ако
дописката му е имала за цѣлъ да укроти при-
ятелитъ на първитъ министръ върху полити-
ческитъ послѣдствія отъ оттеглюваніето на
Бисмарка, сѣмнително е чн тази цѣлъ ся е до-
стигнала.

Впрочемъ, пнто «Князьне Пайтунгъ» дава
годѣмо значеніе на казанната дописка. Споредъ
този вѣстникъ, предѣске преди всичко да ся
знаеда ли князъ Бисмаркъ има нужда отъ спо-
койствіе, и ако спокойствіето му е необходимо,
той тѣрба да си почине. «Когато, казва
«Князьне Пайтунгъ», имамы на сѣвѣща си
единъ мажъ, който извърши толкозъ велики
дѣла, то нѣма сѣмнѣние чн въ рѣшеніята си
той всякога чн ся раководи отъ най възвы-
шенитъ причины, и чн той не ще отстажи
просто на желаніето да ся успокои или на
наклонността си за полскитъ животъ. Не-
гова дѣлжность е да разгледа по кой начинъ
ще може, за колкото е възможно по дълго вре-

но справедливата постѣпка и допросте-
ната въ такива обстоятелства тѣжа дока-
чнхъ честѣта на Фюлбера и обезпечнхъ
неговія родъ.

Абелардъ, като ся страхуваше че Фюл-
беръ може би да ги издаде, защото това
за него бѣше мѣчно за прѣстъпнѣваніе, зе
Елоиза вторично отъ рѣцѣтъ на вуйка ѣ
и я заведе въ единъ женскы мѣнастири въ
Аржан-тъойлтъ, село близу до Парижъ.
Този мѣнастиръ, приличенъ на нѣкогашнѣтъ
сиротопиталница, даваше едно прибѣ-
жище на дѣвокиѣтъ и женитъ, които са
тричаха отъ домашни животы. Абелардъ
о накура да въспрѣме бѣлото було като
яроства прислужница, а не и за всегда.

И той самъ ся продаде на мѣнастирскія
и свѣщенническыя животъ, и, веднѣжъ пу-
блично предѣриѣлъ тозъ свѣтъ животъ, той
сѣж собственитъ си рѣцѣтъ облече Елоиза
съ дрехата на послѣдователкитъ на Хри-
ста, подрѣза ѣ косата и я предаде на Бо-
га, защото нѣмаше доста сила да я изѣви
както негова жена, нѣтъ пѣтъ да я остави
на вѣтъ, отъ който ся отричае за всегда.
Елоиза, готова да жѣртвува живота си
за тогава за когото бѣше жѣртвувала ве-
че честѣта си, ся прнговѣта за всичко като
една безчувствена жѣртва, която, сама
отъ се сѣрдце, прекланя глава предъ ол-
тара на жѣртвитъ. Всичко азъ неся бѣше
приятно. дори и мажкитъ които прѣстъпнѣ-
ваше волиѣтъ по причина на любовта,
или повечето за честѣта на мажъ си.

Вратата на мѣнастири ся затвори хъ
слѣдъ влизаніето на Сафо отъ XI-й вѣкъ.*)

VII.

работитъ е станала неспока за силѣтъ му,
службата му въ министерството като нача-
льникъ можа би най сѣвѣтъ да довърши живо-
тѣтъ му. Нека си припомнимъ прѣстъпнѣтъ на
италианскитъ министръ Кавура. Въ интересѣтъ
на Германія, ний желѣмъ цото животѣтъ на
княза Бисмарка да ся продължи, колкото е въз-
можно повече, за да би можѣлъ да на спомогне
съ всичката си сила, въ случай чн ся намѣ-
римъ предъ нѣтъко опасностъ. Здравіето на
първитъ министръ е опростено. При такъ-
ва условія, въпросѣтъ за прѣвременното му
оттеглюваніе не може да ся рѣши освѣтъ отъ
сѣвѣтитъ министръ и отъ докторитъ му.»

Други вѣстници отдаватъ на други разны
причины оттеглюваніето на Бисмарка: въпро-
сѣтъ за здравіето му нѣ, спорѣтъ тѣхъ, на
втора степенъ: князъ Бисмаркъ ся оплаквалъ
за мажнотитъ, които сѣвѣщавъ въ самото пра-
вительство, послѣдствіе, ний паче, на лопата
воля на нѣтъко си чиновницѣ. Други пакъ ка-
зватъ чн той бѣлъ въ неспѣгласіе и съ едѣя
часть отъ двортъ по нѣтъко си немаловажни
политически въпросы.

ОКРѢЖНОТО ПОСЛАНІЕ НА ПАПАТА.

Предъ единъ мѣсець Папата изсеровѣ едно
окрѣжно посланіе до католическитъ епископы
въ Пруссія. Това посланіе, въ което нача-
лникътъ на католическитъ епископы новитъ за-
коны издадени послѣднѣ въ Пруссія за поло-
женіето на католическото духовенство въ та-
зи страна, направи доста шумъ, и разны ста-
тѣи ся явиха по случай на обнародваніето му.
Като описва нѣждното положеніе на еписко-
питъ въ Пруссія, Папата казва въ посланіе-
то си чн «апостолеското сѣдѣлнще въ Римъ
проглашава публично на всичкитъ католи-
ческитъ сѣвѣтъ, чн тѣхъ законы ся считатъ ка-
то неспѣшествующи, защото сѣж свѣршено
противни на божитъ и цѣрковны учреденія.»
Съ тѣзи думы Папата явно призовава епис-
копитъ да не си припознаватъ реченитъ законы.
На това призованіе прусското правителство
отговори съ новъ единъ законъ, спорѣтъ кой-
то епископитъ ся лишаватъ отъ правдинитъ
си, ако предварително не дадатъ клятѣ чн
ще ся сѣбразуватъ съ издаденитъ за тѣхно-
то положеніе законы. Така борбата, която
пруското правителство е предѣриѣло противъ
католическото духовенство, на мѣсто да ся
уталожи, усилява, напротивъ, повече и зима
отъ день на день по голѣмы размѣры.

ЧЕРНА ГОРА.

Знайтъ читателитъ за отвараніето на
Черногорската Скупщина. Въ второто ѣ
засѣданіе председателътъ на Сенатътъ, г.
Бочо Петровичъ чѣлъ изложение за новото
устройство, голѣмитъ егоды отъ сѣдѣбна-
та и административна реформа основана
на началата на съвременното право и на
сѣврѣмениата политика.

Почетникътъ на прѣвѣщеніето, г-нъ
Станко Радовичъ, съобщилъ, при шумны
рѣжонлесканія на скупщината, че прави-
телството е рѣшило да основе земледѣл-
ческо училище въ Даниловградъ, и че мѣр-
ки за това вече ся зѣли.

Слѣдъ него говорилъ попечителътъ на
вѣтрѣшнитъ работы, г. Маза Врѣбница, и
казалъ, че отъ много годитъ спокѣстнѣто
и общественнитъ порядѣкъ не сѣж
нарушени въ Черна Гора: населеніето е
благодарно отъ чиновницитъ, и послѣднѣтъ
не могатъ да ся нахвалатъ за готов-
ността и добрата воля на населеніето да
ги улеснява въ изпълненіето на дѣлжнѣ-
нитъ нѣтъ. Много нови мостове и пѣтица
сѣж направени. Въ Цетина множество но-
вы здація сѣж сѣградени на правителствен-
ны разпоски, како княжескитъ палатъ.
голѣмата болница, дѣвѣческото училище
и други.

Приходитъ на княжеството были отдѣ-
лены отъ приходѣтъ на князѣтъ още въ
1868. Рапортѣтъ на попечителътъ на фи-
нанцитъ прилага, че тѣ расли отъ годна

очитъ на ученацитъ си, започна съ нова
сила и прѣсна рѣвностъ сѣдѣваніето на у-
роцитъ си и имперіята на популярността
си. Но негодованіето на Фюлбера сповече
отмѣщеніе. Три пакъ измамѣтъ въ надѣж-
дитъ си за браточедка си, чрезъ прѣлъ-
щеніето, чрезъ изпѣтаніа и чрезъ слабѣ-
тата на Абеларда, той ся видѣ съвсемъ от-
дѣленъ отъ обичливата си браточедка, сла-
вата на кѣщата му, честѣта и утѣшеніето на
самого него. Той като че не бѣше са трудилъ
отъ нежко по причина на сѣвѣруга си, за-
разена като наложница, послѣ напустната,
занемарена, и най-послѣ затворена, като
за покаяніе, въ мѣнастири; да, той като
че не бѣше отгѣлѣдалъ и образовалъ бра-
точедка си, освѣтъ за да я видѣ единъ день,
млада и зелена, неключена отъ чнелото на
женитѣ, не за друго освѣтъ за да залчи
отъ чѣлото на единъ небагодаренъ прѣ-
стъпникъ единъ срамѣтенъ порокъ! . . .
Той всичко бѣше опросилъ само Елоиза
да може да стане сѣвѣруга на единъ отъ
най-великитъ геней на оуѣтъ време, по-
преди да бѣде припозната за сѣвѣруга, тя
биде напустната! Отчаяніето подклѣде вра-
ждата, и враждата наказа порока.

Вратата на кѣщата на Абеларда ся от-
вори хъ една нощъ съ сѣвѣстнотъ на слу-
житъ му. Джелати, предводителствуваши и
обдѣржани отъ Фюлбера, го нападнахъ въ
сѣтъ; тѣ, слѣдъ сѣто го задѣвнхъ за да
не издаде гласъ, оставнхъ го да плава въ
жѣрвь. Ушкѣніето и мѣченіето на сѣвѣтъ-
та, по-нетѣрпеливи отъ ранитъ, направѣ-

Поучителнѣтъ на послѣдѣтъ
Иламенацъ, чѣлъ и той сѣвѣтъ
получилъ единодушното одоб-
рѣніе.

Черногорското пародно сѣвѣтъ
сѣвѣтъ нѣтъко законы и рѣшѣ-
на кнѣзѣтъ своята прѣвѣщеніе
дѣлность, както и допѣриѣто
вѣстелството му.

Кнѣзѣтъ най-сѣвѣтъ казѣтъ
на скупщината, и обичалъ, че
ка извоно, зачѣто му е прѣ-
сѣговаря съ представителитъ на
когато нѣма да прави важны рѣ-
шѣніа при това сѣвѣтъ сѣж
на попятѣтъ черногорскитъ за-
ставѣтъ отъ г-нъ Богичича, сѣж
затворилъ засѣданіа на сѣвѣтъ

ВЪТРЕШНИ РАБОТИ.

ПО ОСТАВКАТА
НА Г-НА ХР. П. ТЪПЧЕШОВА.

Почитаемы господа редакторы.

Извинете мя, моля вы, да
стоящето си писмо съ една бѣ-
правена кѣтъ васъ.

Вашѣтъ достоуважаемъ листъ
пованіето си и до днѣсъ, по-
вѣстность, независимость. дѣр-
зорливостъ, дѣйствителна сѣвѣтъ
всичкитъ въпросы, които нѣтъ
кува. Въ сѣвѣтовѣтъ му ся нѣтъ
разискаха съ умѣренъ, и съ
языкъ истинны, които днѣсъ
читѣтъ и на най прост

шлето на която ся къзлатъ днесъ милиона души; знаете пътятъ, въ който им водятъ своекористіето, непредвидливостта и хитростта на ония, които утѣха да спечкулиратъ искусно съ вѣй благороднигѣ и съ най свѣтлыгѣ чувства на единъ народъ — за да додѣтъ до единъ единичкъ резултатъ — сбиранието на едно възможно количество паръ за поминѣтъ на десетина души хора — миріе и казугери. Знаете най сѣтиѣ, господа, кадѣ отивамъ бърже-бърже, знаете ямата, които зѣе предъ насъ, и предвиждате гибелнѣтъ за насъ послѣдствія.

Е, добръ! когато положеніето е таково, азъ правичката щѣмъ ви кажа че не разумявамъ въ днешнитѣ обстоятелства хладокръвнигѣ въ мѣждязаниа; не разумявамъ какъ, когато похътъ е осприлъ до кокалѣтъ, както казваше презъ денѣсь пѣвко си, вий да стопте да брѣне, да мѣрвите, да претеглювате душитѣ си. Вий бѣхте ся обещали да бѣсете всякага некрени къмъ народѣтъ си, и вий наистина ястояхте по думата си, като ни говорихте постоянно единъ языкъ, крѣто ни си видѣ най напредъ страшенъ (защото до такава степенъ бѣха ни обдумали и за сѣбѣни), но който днесъ е станалъ общицѣтъ языкъ на всичкигѣ здравомыслящи и на всичкигѣ разбудени Българи. Далечъ отъ мене мисельта да ви кажа чи вий днесъ сте ся отѣдили отъ искренности въ разискваніето на общенародѣтъ ни работи. Но когато болѣстѣта е напредъ-нашла чакъ до тамъ та ся мѣяви дору и за смъртоносна опасность, мисля че и близкѣтъ трѣба да ся по дѣйствиелѣни, мисля че искренности не губи нищо отъ свойството си ако, съ цѣлъ да поправи злото, ти стане по дѣрзостна, по жава по убѣдителна.

Да прикривамъ истината — това ще каже да искамы да мѣнимъ сами себе си. Това ще каже да предавамъ съзнателно най драгоцѣнитѣ интереси на народѣтъ си. Да стоварямы, отъ друга страна, на народѣтъ тежкитѣ погрѣшки на ония, които му общавахъ медъ и масло, ако ги послужна само и послѣдова — това ще каже да искамы да ся подниравамъ съ този клѣтъ народъ за цѣлѣта и за интересѣтъ на пѣвкоциѣна. Но истината неможе вече да ся крые, и народѣтъ не ще вече да ся лже.

Не ли днешното положеніе на Екзархійскитѣ ни работи представлява едно печално и оскрѣбително зрѣлище? Не ли това положеніе не е онова, до което е искалъ и иска днешенъ народѣтъ ни, като толкозъ оная и толкозъ жертвува дѣла и живота си, а само за да ся похвалѣтъ свѣтъ? Но ко е кривъ за всичко това? Азъ пѣмамъ намѣреніе нито да похваля нито да укоря нѣкого. Но, за добра или за зла честь, нашата Екзархія не е нѣкое преостарѣло учреждение та да не знаемъ исторіята му. Съ тази исторія и въ тази исторія едни пораснѣхмы, а други осѣрихмы. Всички, градове, кой по малко, кой по много, знаемъ какъ ся подкачи тази работа, какъ ся кара, какъ ся свърши, съ каквы златни надежды ся хранихмы всички, и съ какво зрѣлище ся наслаждавахмы днесъ!

Предъ двадесѣтъ години въ Цариградъ пѣмаше озвѣтъ една проста българска община — състояща отъ пѣвко си търговци и отъ друге чистни хорѣца. Тази община, при всичкибѣ тогавашни неудобства, при всичкибѣ мѣнотинѣ, при всичкибѣ спѣнки, при всичкото заспаило чувство на народѣтъ, умѣ тѣй да върти работѣтъ, щото нѣмѣто ѣ бѣне станало не

сила на народѣтъ. Нейнитѣ писма до по главнитѣ вѣщни общины пристигахъ като авторитетъ; нейнитѣ молиби не ся доотварахъ; нейнитѣ дѣла съставяха като едно правило на поведеніе за всичкигѣ други; нейнитѣ родолѣбни чувства бѣхъ на всякадѣ; нейнитѣ членове ся почитаха отъ всички. Съ такава тежестъ Цариградската българска община извърши, въ оия времена, дѣла, които не ще останѣтъ забравени въ исторіята на възрожденіето на българскійгѣ народъ въ цѣрквено отношеніе. Безъ владыци, безъ свѣтѣнци съ заплатѣ, безъ ферманы, безъ берати, безъ никаква почти помощъ тази община ръководи толкозъ време народѣтъ, работи толкозъ време за цѣрквено то му и уметвенно възрожденіе, бори ся противъ хиляди опасности, тѣриѣ, тегли, накого не ся отчая. Уин ся появиха, тя ги усѣнино отбѣзѣна, а рѣчѣта схизма бѣше още неизвѣстна както на Грѣцѣтъ така и на Българѣтъ. Като работеше съ самоотверженіе и правеше всичкибѣ възможни и не възможни жертви, тя бѣше успѣла да спечели любовѣта на народѣтъ, вдѣхване на всякадѣ дълбоко уваженіе и, съ благоразумното ръководене на този народъ, тя приготви, тѣй да речемъ, всичкигѣ потребенъ материалъ за сътавненіето на българската ексархія. Но голѣмата частъ отъ членове тѣ на тази община още живѣятъ, едни въ Цариградъ, между които и дѣдо Хр. П. Тѣпчичесовъ, други въ областитѣ, и тѣзи хора, като радиха за общото добро, не отказаха да спомогнатъ и насърчатъ всякоиче и много лица, както за това могатъ да свидѣтелствуватъ и мнозина отъ оия, които, неизвѣстни и съвинителни въ оия времена, днесъ стоятъ та сѣдѣтъ презрително чувствата на одного и на друго.

Такава бѣше цариградската община. Азъ бързамъ, прескачамъ, минувамъ даже безъ да глѣна нѣщо за заляганіята по издаваніето на царскійгѣ ферманъ, и дохождамъ въ днешното положеніе на работѣтъ.

Както всички, така и азъ високо почитамъ и уважавамъ Екзархіята, която, заедно съ васъ, паричамъ и азъ съята народна драгоцѣнность. Отъ дълбокого ми почитаніе къмъ това народно учреждение азъ пѣма да спомена нито за Нег. Блаженство нито за пѣвко си владыци, при всичко че вий твърдѣ добръ знаете какво бы могло да ся каже въ този случай за пѣвко членове отъ высекото ни духовенство. Не влизамъ въ редѣтъ на оубѣзѣ, които некатъ венчко да трупатъ на духовенството. Искамъ ви обаче проинка да кажа дѣлѣ думѣ за свѣтътъ, който представлява ужъ повече чисто народнитѣ интереси.

Вий много пѣти ся отзопахте въ листѣтъ си за беззаконното избраніе на членове тѣ, които съставляватъ този свѣтъ. Това беззаконіе всички го знаехмы, а преди всички трѣба безъ друго да сѣм го знаели твърдѣ добръ самитѣ свѣтѣнци. Въ мнѣни и пусы надежды обаче че съ единъ какъвто и да е свѣтъ работѣтъ ще възвѣтъ въ единъ редѣ, хората ся притвориха че не знаятъ нищо. Но всичко бы на празно!

Свѣтътъ брѣи петнадесѣтомѣсеченъ животъ купенъ и прекупенъ твърдѣ скъпо отъ народнитѣ ковчегъ за народното ужъ добро! Какъвъ бы плодѣтъ до сега на този прѣвъ ексархійскій свѣтъ, отъ който ся очаквахъ толкозъ добрини? Нека на този въпросъ отговоритъ самитѣ дѣла. Осѣтъ заплатитѣ, съ които стана толкозъ голѣмъ шумъ и по които въ ексар-

хическитѣ домѣ ставатъ често доста живестан препирни, свѣтътъ не видѣ нищо отъ този свѣтъ. Самитѣ, които издигаха другѣ пакѣ прегрѣшѣхъ гласъ да защитѣтъ този свѣтъ заедно съ заплатѣтъ му, сами тѣ, отчаяни и смѣлни днесъ, несповѣтъ съ громѣтъ гласъ че всичко е на пропастъ и че този свѣтъ, какъвто е станалъ, трѣбѣ самъ да ся опита пѣкакви за да види подъ какви условія бы можилъ да продължи още живѣтъ си, ако трѣбѣ да го продължи. Отетѣмъа голѣма, ако и непаздѣйна, по отетѣмъа, които свидѣтелствувѣ че и самитѣ прѣатели и защитници на сегашнитѣ свѣтѣнци сѣмъ ся разсѣяли силно въ убѣжденіята си за очакванитѣ добрини отъ тѣзи свѣтѣнци съ заплатѣ.

Какво ся наредѣ напѣстѣна? каквы мѣрки ся зеха до сега за по добротѣ устройство на нашата Ексархія, къмъ които сѣмъ обрѣнати погледѣтъ на единъ цѣлъ народъ? Какво ся сѣсти за пѣвко общеползѣна работа? Що станаха, при управленіето на свѣтѣнци съ заплатѣ, златѣныгѣ надѣжды и стѣнѣца на българскійгѣ народъ за пѣвко общенародно училище, мѣрко или духовно, или за друго чедовѣколюбно заведение? Пары цѣмѣ, казрѣватъ, и епархитѣ не слушатъ. Какъ ще има пары, моля ви, тамъ гдѣто заплатѣтъ на синодальни членове и на свѣтѣнци зѣнѣтъ надъ народнитѣ ковчегъ като неспаситѣла мѣмѣ? Кѣлото за това, е чепархитѣ не слушали ужъ и не пращали пары, азъ не кохалѣвахъ никакъ равноудѣието, кадѣто и да е то, когато предѣжи за общенародни работи; Но бързамъ да приложѣ че уваженіето, послушность, усѣрдіето не сѣмъ тѣмъ, които да ся налагаѣтъ отъ каквото и да е началство — а найвече цѣрквено. Тѣ сѣмъ пѣща, които ся вдѣхвѣтъ, чрезъ добрыйгѣ примѣры, отъ самитѣ началства. Защо да искамы точность въ всичко и редѣ съвршенѣ въ епархитѣ, когато госнода съвѣтѣнитѣ сами че припознаѣтъ че прѣсѣтѣствуватъ предѣ едно разстройство, което ся показватъ неспособни да поправѣтъ? Не! не е право да обвинямы епархитѣ и народѣтъ въ безрѣдіе и въ рѣвнодушіе, когато изворѣтъ на безчѣието и на студенината трѣба да ся трѣси въ други по дълбоки причини.

Отъ всичко казано до тука излиза че свѣтътъ или не е ималъ добрата воля да постѣни рѣшително и мажественно за поправленіето на злото, което всички вѣче глѣдѣтъ и всички исповѣдѣтъ, или не е можилъ, при всичката си добра воля да сторѣ това пѣщо. Или едното или другото прѣемѣтъ, заключеніето е се едѣлако: сѣрѣтъ чи той не отговори на днешното положеніе на работѣтъ. То като е тѣй, азъ не разбирамъ защо да ся издаватъ толкозъ горчиви и отчаяни выковѣ по оставката на г. на Хр. П. Тѣпчичесова. Всички знаятъ че този старецъ, извѣстенъ на българската публика и на търговскійгѣ свѣтъ отъ четирѣсѣтъ години пасамъ, не ся е отказвалъ никѣга въ това дѣлаго разстоиніе да спомогне, было съ думата си, было съ влѣніето си, на своитѣ народѣ. Всички знаятъ още че, и въ най мѣнѣнитѣ обстоятелства, и въ най буйнитѣ бури, той не рѣчи никѣга да остави редѣтъ си, но всякога ся намѣри посредѣ народѣтъ за общенародното добро. По тѣзи причина той праведно ся е и почиталъ всякога отъ българското народинаселеніе въ Цариградъ както и отъ другитѣ сѣнародници.

Да ся рѣши днесъ да ся даде писменѣно оставката отъ свѣтъта на оуѣи учреждение, за което ся е трудилъ толкозъ много еше отъ владыгѣ ся години, това ще каже че

трѣба да има тѣрѣтъ бѣгословни причини, които да оправдаватъ тази му поствѣтка. Само пѣзвѣтъ хора, само оия които въ всичко трѣсятъ интересѣ и пары, могатъ да даватъ вѣра на разни пошепуванія, раздѣвани съ цѣлъ отъ пѣзвѣтѣни извори, по тѣзи оставка. Желателно бы было да ся общародѣне оставката на дѣдо Христа Тѣпчичесова. Така само бы видѣлъ всѣкій главѣната причина, която е накарала този старецъ да ся оттегли отъ свѣтътъ. Тази причина по може да е пѣбѣгословна и безосновна. Казвѣси че тя была безрѣдіето, което владыгѣ въ общенароднитѣ работи. Не зная. Но малка ли е тази причина? Голѣма, казвѣтъ; но за това дѣло Христо не трѣба да ся тегли той трѣба, напротивъ, да стои на постѣтъ си и да ради за поправленіе на злото. Добръ! Но каквы вѣстѣи ся даватъ че има надежда да ся поправи това зло въ днешнитѣ обстоятелства и условія на свѣтътъ? По ли отъ толкозъ време пасамъ ся говори съ за редѣ ужъ, а живѣмъ постоинно въ безрѣдіето, което, видѣси, да е и сладкото удоволствіе на пѣвкоциѣна? Извѣстѣна е политиката на тѣзи пѣвкоциѣна. Като сѣмъ ся обхождали всякога така щото, намѣсто редѣтъ, да превъзможне сѣ безрѣдіето въ всичко, стоятъ послѣ та капиѣтъ другитѣ не само да ги слѣдѣватъ слѣпѣно, но еше и да ся трудѣтъ да исправѣтъ оуѣи, което сѣмъ изправили неоправѣно. Азъ не идъ на пѣкого да нападѣна. Ще кажа само че има обстоятелства, въ които добротѣ и безинтересны патрїоты повече могатъ да ползѣватъ сѣмъ отетглованіето си отъ общитѣ работи и съ мѣлчаніето си, отъ кождѣто, ако слѣдѣватъ да подпомагаѣтъ на безрѣдіето. Нека казва кой що ще, но азъ мисля че сѣмъ днешнѣто си безинтересно поведеніе г. П. Крѣстѣвичъ прави нѣщо новече за народѣтъ отъ колкото ако бѣмъ скѣпилъ да служи на всичкигѣ безрѣдини. Когато члѣвъ не ся усѣща въ състояніе да обори самъ всичкигѣ мѣнотинѣ, най добрѣто и най честѣното е или да поиска радикално преобразование въ работѣтъ та така да служи, или да ся оттегли и да готви спѣлътъ си за по сгодни обстоятелства, въ които да може да ся чуе повече гласѣтъ на здравыйгѣ разумъ. Инакъ ще рече че той свѣдѣтѣствува за укрѣпленіето на злото. Впрочемъ, тѣй правѣтъ навсякадѣ всичкигѣ хора, които имѣтъ пѣлно съзнаніе на длѣжноститѣ си. То като е тѣй, госнода съвѣтѣницѣтъ намѣсто да мислѣтъ какъ трѣба да постѣнѣтъ съ оставката на дѣдо Хр. П. Тѣпчичесова, много по благоразумно ще ся отнесѣтъ, мисля, ако, въ съзнаніето си че тѣ не отговориѣха на народнитѣ надежды, припознаѣтъ христѣнски беззаконнѣто си избѣраніе и поднесѣтъ смиренѣно и тѣ оставката си на Негово Блаженство. Нека бѣдѣтъ увѣрѣни че съ това тѣ ще заслужѣтъ много повече на Българскійгѣ народъ отъ колкото ако стоятъ неотѣжѣно докопчѣны до мѣстѣто си. Дѣдо Христо Тѣпчичесовъ, на когото многогодишнѣтъ услѣги къмъ българскійгѣ народъ не сѣмъ тайна за никѣго, даде имъ вече добрыйгѣ примѣръ. Не имъ оставѣа друго осѣвѣтъ да го послѣдѣватъ.

Това е, г-да Редакторы, мойто мѣнѣіе. Кѣйто има по добро, нека си го каже. Не ли всички радѣтъ за добрѣто на народѣтъ си? Нека бѣдемъ искрени и откровенни.

Прѣимѣте отличитѣ ми къмъ васъ почитанія.

Цариградъ, 24 Февруарій 1875.

Вашъ за всегда

не можехъ да ся предамъ и да започѣмъ тѣжѣното обработѣване на земята, нещѣ пѣкъ можехъ да ся унижавамъ до тамъ, щото да прося хлѣба за прехранѣваніето си. Ученицитѣ ми обработѣвахъ широкитѣ полѣни и правѣхъ за живѣніе кѣли. Не слѣдъ много време тѣзи кѣли не можехъ вече да ги побираѣтъ. Тѣ направихъ едно голѣмо и широко зданіе отъ изработѣни дърѣта и камиѣни. Азъ нарекохъ това мѣсто мѣнастирь Духъ у тѣ ш е н ѣ л ѣ , Параклетъ. »

IX.

Завѣстѣна на неспрѣитѣлитѣ на Абеларда, намѣри философа и въ пустѣнина. Тѣ видѣхъ въ мѣсто, съ което Абелардъ бѣше назвалъ мѣнастирь си, единъ видѣ философическо призваніе, което излизѣше пѣзѣтата на житѣля на Траннирѣ. Св. Бернѣрдъ го посочи на черковното началство. Той ся принуди да напустѣно пустѣнина си и да отидѣ да търѣи по далѣчни естраи, по крайбѣрѣжіята на океана, едно прибѣжище въ което да не съществувѣтъ завѣсти и пресѣлѣванія. За такѣло мѣсто, той намѣри мѣнастирь Сентъ-Жилда. Моластѣтъ които го обитѣвахъ, като бѣхъ измѣнили съвѣсѣтъ мѣнастирската свѣтѣность на първитѣ вѣкове, бѣхъ направили отъ този мѣнастирь едно свѣрѣтлище на всѣкакъвъ видѣ варварѣства и пороци. Мѣстѣто напѣстѣна бѣше пусто и естраино, по неговѣта пустѣнѣта нищо не пѣше при състояніето на хората, що живѣяхъ тамъ. То бѣше единъ носѣ съзидѣнъ отъ възнѣтъ на свѣтъа развѣдѣванѣто мѣсто едно

Почтѣемъ дѣлѣнитѣ допискиѣ, на ко го съ усѣрдіе общародѣвахмы по горѣ хубѣто писѣно, има дѣрѣво да иска отъ насъ голѣма и по дѣрзѣстѣна живѣсть въ днѣнитѣ обстоятелства. Но нѣй, които вѣнига емы посочѣвали логиката на събѣтъ, както и послѣдствіята, които по логичѣ пакѣ необходимо сѣмъ цѣмъ безъ друго ся поролѣтъ отъ безосновнитѣ начала, я то можѣха да преодѣлѣтъ за нѣколко вѣи въ нашѣто общество, благодарѣніе искусни пѣвко интриги влѣхнѣты отъ лиѣтъ духъ враждебѣи на истинитѣ и терѣси на нашѣтъ народѣ. пѣзвѣмъ, ма имъ, пѣжда да ся естраисѣмы пѣзвѣро отъ това, що глѣдѣмы и слушѣмы дѣла. Това положеніе нѣй съ время еше бѣхъ предвидѣли. Никѣй не може да прѣѣтъ логиката на събѣтѣята.

Предъ 18 пѣсѣны пѣвко си единадѣсѣ Българи — допи, разумѣвѣси, и зѣмѣмъ, зѣмѣны чѣловѣци — бѣха дали повѣлъ пѣвко си выковѣ въ парѣ дѣла и чѣтъ и на пѣвко си тайни дописки, въ кѣмѣто ся качаха разнообразно тѣзи зложелѣтели на българскійгѣ народѣ. Времято и каза що струвахъ тѣя выковѣ и тѣя дописки, по времято не бѣва всякога и за пѣски урокъ поучитѣленъ. Научавамы ся чи днесъ още по повѣлъ на оставката на дѣдо Хр. П. Тѣпчичесова отъ едно коше едно село около стоицѣта ся распрѣсѣнѣватъ разни слухѣче по тази оставка. Времято ще покаже що струватъ и тѣзи слухѣче, на които цѣлѣта е явна. Но за сѣмъ програмѣта на пѣвкоциѣна е: който не е ѣ насъ, чинимъ що чинимъ, той е противъ насъ.

—

Прѣситѣлитѣ на довѣріе то. Като народѣтъ почна да ся сяща съ каквы сѣрѣства бѣхъ сполучили пѣвко си да сѣмѣчатъ довѣріето му и, въ имѣно и това довѣріе, да правѣтъ що щѣтъ, та захванаха пакъ да говорятъ многѣшумѣ за прѣсѣнѣто това довѣріе, основѣнѣщо на извѣстѣнитѣ пѣмъ подзѣмни средства е обѣщаніе на народното честѣлюбіе. Микроскопически подражатели на наполеоновитѣ възвѣанія къмъ народѣтъ, тѣ мѣслятъ чи съ подобна тактика ще могатъ и за напредъ да хвърлятъ безпрѣпятѣственѣно прахъ и пѣщѣлъ въ очитѣ.

—

Вселенскійгѣ Патрїархъ отговорилъ, служѣмъ, на правитѣлѣственѣното тѣскѣро съ истѣямѣтъ въ сѣмѣсеннитѣ епархїи. Тѣзи отговорѣ былъ отрицѣтеленъ. Патрїархѣтъ прѣемѣлъ, казвѣтъ, да станѣтъ истѣямѣтъ, по на основаніе на схизмата и съ условіе да ся извѣрѣшатъ не само въ сѣмѣсеннитѣ епархїи, но и въ всичкигѣ други. Остава сега да видѣтъ да ли съ този отговоръ на Вселенскійгѣ патрїархѣтъ въпросѣтъ на многѣшумѣтъ истѣямѣ че ся свѣрши спорѣтъ увѣрѣніята на писалищѣто на Екзархіята.

Съобщеніето отъ писалищѣто на Екзархіята, съобщеніе, което е извѣстѣно на читѣтелитѣ ни отъ мѣлѣлѣйтѣ брѣи, ся испрѣти до другитѣ Български вѣстѣници за по широко распространіеніе.

Нека сравни който общѣа пърѣвата статія на «Источѣно Врѣмѣ» отъ мѣлѣлата седмица съ увѣрѣніята на това вѣщѣеніе, което ся яѣва на свѣтъ, когато всеобщъ гласъ ся е дигѣлъ чи работѣтъ не вѣрѣватъ добръ.

Извѣстѣно е чи Писалищѣто на Екзархіята има за писарѣ отъ Г-на Г. Груѣва.

Кѣлото за рѣчѣта «зложелѣтелно», тѣй учѣиво употрѣбѣна отъ невинитѣгѣ писарѣ, нѣй ѣмъ спомѣнувамы просто, а оставѣмы значеніето ѣ за свѣтка на оногоѣа, коѣто сѣмъ такиѣа чувствѣната. Не думѣтъ, по дѣлата свидѣтелствувѣтъ, каквы сѣмъ намѣрѣніята на всякога.

—

Между Търново и негово Прѣосѣщенство Г-на Иларіѣна сѣмѣтѣвѣватъ отъ пѣвкоко врѣмѣ пасамъ пѣвко си неспѣоразумѣна, които, за зла честь, зѣмѣтъ отъ дѣлъ на дѣлъ по голѣмы размѣры. Жѣлно чѣвѣнастѣна за тѣя скѣрѣны яѣсенія въ пѣмѣло на нашѣто цѣрквѣно управленіе.

—

камѣнякъ издѣганіе на високо този мѣнастирь отъ земята.

«Живѣта на тѣмъ монаѣи, казва Абелардъ, бѣше варѣарѣски и нечѣрѣнитѣ. Вратѣнтѣ на мѣнастири бѣхъ украсѣни съ различни кости отъ рѣгачи, мечѣи, дѣви свѣино, знаѣтъ на тѣхѣнѣ пѣвко крѣвѣвъ доѣтъ. Моластѣтъ не ся събуждѣхъ осѣвѣно по гласѣна на ловѣйскѣото рѣче и не лапѣніето на ловѣйскѣитѣ кучѣта. Тѣ бѣхъ жестоки и безѣздѣни въ своѣволѣіето си. Всякога въ бѣи сѣ близѣнитѣ си, тѣ бѣхъ прѣтѣсенѣи и прѣтѣсенѣи.»

Тѣи монаѣи ся прѣсѣдѣвшихъ на негодѣваніето, което причинѣвахъ тѣмѣната правѣи на Абеларда. Скоро тѣмѣната прѣсѣда прѣтѣвъ тогѣзи който некаше да ги преобразѣва, ся прѣобрѣна на отѣмѣненіе. Обидѣтъ, угѣланѣтъ, напѣдѣтъ въ тѣзи пустѣнина, Абелардъ една ся наѣвѣи и побѣгѣна отъ мѣнастиря, като остави възбунтуѣвани монаѣитѣ. По-узнѣитѣ монаѣи на това пѣмѣто мѣсто една сполучѣхъ да го направѣтъ да рѣзѣне пѣзъ тежѣнитѣ и разбѣи-нически рѣцѣ. Той ся укрѣи въ едно още

етъ тѣуѣтъ въ уѣтата на Кернѣліа, вдовѣца отъ великія Помпѣи:

«О любѣзній ми сплужѣ! о ти, съ ко-то азъ не бѣхъ достойна да спѣдѣлѣмъ «жѣвѣта! това е мойѣа орѣсѣна честь, «коѣто та мѣчи и обезчѣствѣа сега! За-«што, злѣчѣста азъ, естанѣхъ причинѣна на «тѣойто съсѣпаніе! Земѣ, всѣспрѣмѣ, про-«чѣе, отъ жѣртѣвата на тѣойѣа любовѣница «дѣѣ думѣи, коѣто та молиѣтъ да проспѣи «мѣлѣсто отъ Сѣзѣдѣтеля за пѣйнитѣ грѣ-«хѣе и да ѣа оспрѣсѣи за злѣчѣстѣята «коѣто ти е навѣтѣкла, чрезъ любовѣята «сѣи! . . . »

«Като прозѣнасяше тѣя стихѣе, коѣто «сѣ въздѣнѣка прѣспѣчѣше, Елонѣа падѣхъ «прѣдъ вратѣта на олѣтары; тѣ, тамъ прѣдъ «оуѣитѣ на сѣбрѣнія народѣ, ся пѣсѣвѣи за «вѣсѣгда да служѣи на Бога и да неѣпѣлѣнѣѣа «попѣшѣскитѣ закоѣни! »

VIII.

Това сѣмъ думѣтъ на Елонѣа отъ еѣмѣчѣго то, Абеларда. Той послѣ много годѣни останѣлъ мѣнастиря безъ да ся слѣуѣна неѣо дѣ-на за неѣго: тамъ расѣлѣненѣи пламѣкъ ся «прѣокѣри, а не негѣсѣнѣхъ! Абелардъ занѣсе въ «мѣнастиря Сентъ-Дѣни безпѣзѣиствѣята си, «общѣ живѣитѣ си дарѣи съ цѣлѣта си на-«учѣна, честѣлюбѣіето си, което бѣше прозѣмѣнѣ-«ло само еѣстѣстѣно си, и онѣзѣи пѣтѣрѣпѣ-«чивѣа рѣвноѣсть коѣто искаше да прѣобрѣ-«сѣуѣва всичѣо. Неѣвѣжитѣ хора въ Сентъ-Дѣ-«ни и нѣмѣнаѣа, койѣтъ тѣрѣнѣше спѣдѣлѣ-«ѣне безрѣдѣлѣта на тѣя послѣдѣнитѣ, ся по-«хѣдѣнахъ прѣтивъ Абеларда; той ся при-«нѣдѣи да оставѣи тѣзи мѣнастири, и сеѣмѣтъ

та съ научѣтъ си и съ новѣтѣи разсѣжѣніа по религиѣната.

Черковѣта ся обидѣ отъ неговитѣ смѣдѣсти, и мнозина ся докѣнѣхъ отъ неговѣто хоѣпанѣ. Тѣ неѣзнаѣхъ кое иѣсаніе ся занимаѣа потѣнѣко и подробно съ единѣцѣта и трѣицѣта, щѣто Абелардъ расѣкрѣивѣше тѣзи тайна безъ да ся допѣта отъ религиѣната и безъ да ѣа приѣзѣво на поѣмѣщѣ на чѣловѣчѣското разсѣжѣденіе.

Единъ съборъ ся съѣстави и прочѣте прѣдъ неѣго всичкигѣ му писѣмѣи, като го приѣзова да докаже учѣніята си: какѣвѣто и да бѣде, той тамъ тѣрѣжѣственѣно ся оѣсѣдѣи. Тѣ го затѣчихъ, за очѣненіе грѣхѣовѣтъ му, въ мѣнастиря Сентъ-Мѣдардъ. Той тамъ влѣзе съ голѣмо обезѣрѣдѣчаніе.

«Изѣмѣната на Гѣолѣбера, нише той, бѣше по-малѣко неѣтѣрпѣлива отъ коѣкѣто по-«вѣто ми осѣжѣданіе! »

Пѣпекѣто носѣлѣство, по-безѣриѣстраѣсно и по-справѣдливо, го опрѣсти съ пѣвко у-«слѣвѣи.

Като влѣзе пакъ въ мѣнастиря на Сентъ-Дѣни, той тамъ позна, въ повѣчѣто хора, най-вѣрѣлитѣ си неѣприятѣли. Тѣя неговѣи неѣприятѣли не закѣнѣнихъ да го наѣлѣвѣятѣ и като правѣтѣлѣственѣи неѣпрѣя-«тѣлѣи и издѣтелѣи на народа, за-«дѣто билъ казалъ че св. Диѣниѣи, еѣписѣкоѣи въ Аѣтинѣи, учѣнѣиъ на св. Пѣвелѣ, не билъ сѣлѣица св. Диѣнѣиѣи Гѣалѣлѣиѣи, нѣрѣвъ еѣписѣкоѣи въ Парѣжѣи. Принѣудѣнъ да ся затѣчи самъ, той, заедѣно съ единъ отъ учѣнѣитѣ си, побѣгѣна въ една пустѣнина въ гѣорѣта Жѣмѣпанѣтъ.

«Тамъ, казва той, край една малѣка рѣ-«чѣи, неѣмѣа бѣше обѣмѣнѣна съ вѣсѣкои

едно съ прѣрока: «Пѣбѣгнахъ, отдалѣчѣхъ ся, и живѣѣа въ самѣотѣи! »

Но той не стоя много време тамъ. Въ оуѣи време царѣвашѣе разумѣа, и оѣзи койѣто имѣашѣе дарѣи приѣмѣчѣне при сѣбѣи си цѣ-«лѣи народѣи отъ учѣнѣици и слѣнѣтѣлѣи. Мѣ-«лѣдѣстѣа изѣмѣне една такѣвѣа жѣжѣда за п-«стѣнѣната въ тогѣавѣнитѣ пѣкъ, щѣто само «вѣдѣитѣ прѣнѣи ѣ ся вѣжѣдахъ една е

движъ — писмено и устно — да си
тегли оставката, Г. Хр. П. Тычелеца
и отркълъ рѣшително да направи това.

Минжлийтъ подвѣяникъ ся помина на
протв Халки Халидонскій митропо-
литъ г-нъ Герасимъ на възрастъ 76 го-
шеть. Членъ отъ духовенството на Ца-
градската църква еще отъ лѣто 1819—
упокоителя отъ 1833 въ патриаршіята —
протопопъ Пелегонійскій отъ 1833 до
1842 — Адриануполскій отъ 1842 до 1852
— Халкидонскій отъ 1852 — 1875, почив-
ишь се похвалыва отъ мѣстнѣхъ вѣстни-
цъ, Французски и Гръцки, като единъ отъ
най благотворнѣхъ и най проиницательнѣхъ
наи устрѣненъ Архiereй. Споредъ «Ку-
е д'Орианъ» той, ако и да подписалъ
росятъ за схизмата, не разилъ обаче
заповѣда и прочитанію му въ църк-
вѣ отъ неговото вѣдомство. Погребеніе-
му глави минжлата ерета посредъ безо-
чисто множество, което быше ся стекло
островъ Халки отъ цѣлата му спар-
я. Два валоры гарочно зеты съ наемъ
велезоха отъ Цариградъ и внахъ сегнъ
на множество. Почившииъ оставилъ е-
шь и діонъ гроша, отъ които едната
етиния ще ся даде на епархіята, втора-
та на патриаршіята, а третия на родны-
му. Къщата, която имаше въ речен-
ишь островъ, оставилъ на Богословско-
Училище.

Повъ Хляжидонскій митрополитъ съ на-
менованъ досащивныйъ Брусенскій г-нъ
подкомитъ, бывшій Воденскій. Излишно е,
вспомъ, да прибавимъ чи, споредъ гръц-
китъ вѣстинци, много други митрополити
и надѣяли за тази епархія. Въ тѣзи вѣ-
стинци даже ся яви и животноя полемника
лицата, за които ся говореше чи не
огатъ да ся опредѣлятъ пресмънци на
хляжидонскій престолъ.

Слухъ ся раздале послѣднѣе, че Іерусалимскій Патріархъ Г. Прокопій былъ, по рѣшенію тамашійскіхъ Синодъ, свасенъ, и че былъ да ся вѣрне на мѣстоу му пребывающій сего нѣ въ Цариградъ Блаженнѣйшій Патріархъ Кирилъ.

Но това не е вярно. Истиня е обаче, че въ-
вдвата на Йерусалимската Църква владѣтъ
мѣтны разногласія. За да поправятъ това до-
во сѣстojаніе, нѣколко владѣтци и други ду-
ховни лица възнамерени били да поискатъ
милостіе на Проконія. Но, споредъ «Турки»,
равнствество не одобрило това движене, и
еметрафисало даже на Йерусалимскій мю-
салиманъ Али-бей да подкрѣпи Патриархъ
рокопий и да не допуни нарушеніе на един-
ствъ на работитѣтъ законно устоеновъ, и нис-
роверженіе на който е способно да стѣ-
зада затрудненія на Высоката Порта и да
звздрани православитѣтъ държавни началства.

Чадата на почившиятъ преди нѣколко години въ Александріа великъ догостетъ, Никодѣя Аристарха, изпълняюще синонова длъжностъ нѣмъ паметията на баща си, погряжнѣла да ся пренесатъ отъ Александріа въ Цариградъ смъртнѣтъ му останки. По този мучай въ първата на селото Куру-Чешме при Босфорътъ ся извърши единъ религіозенъ обрядъ, а ся произнесе едно слово, въ което, между другото, прочетохъ и следъующето думи: « както единъ опытенъ корабеначалникъ, когато, при една буря, види чи корабътъ му потапя послѣдствіе на силнитъ вѣтрове и вълни, той всхвърля една частъ отъ наговарящата стока въ морето за да спасе члвчествата и лѣтищницъ, така и прозорливиятъ уахъ на покойниятъ великъ догостетъ благоразумно съветоване да ся останни нѣщо за спасеніе на члвчото, когато буйнитъ вѣдъна на Млнастарскитъ и на Българскитъ въпросъ обсадиа христовитъ корабъ. »

Едно окръжно писмо от министерство-
то на финансите извѣсти на главниятъ у-
правителъ въ държавата чѣ по рѣшеніе
на Високата Порта землѣ, които принад-
лежатъ на мѣстариитѣ и на църквитѣ,
не ще бѣдатъ вече за напредъ особобод-
ни отъ дѣйствието, както бѣха до сега. Гла-
вниятъ управителъ ся призоваваатъ да ту-
рятъ въ дѣйствието това рѣшеніе на прави-
телството.

Споредъ «Васпретъ» отъ много области ся
поискали разны свѣдѣнія по въпросѣ да ли
калугерятъ, които работатъ земия въ имотъ
на манастирътъ, трѣба да плащатъ еже-
годнотъ военный данъкъ. Понеже, споредъ
свѣщійтъ мнѣнъ, не съществува никаква за-
повѣдь, които да освобождава тѣзи калугеры
отъ реченныйтъ данъкъ, а величійтъ калугеры,
които ся намбрватъ въ Отоманската държава,
ся считать турски подданици, Высочата Пор-
та отговорила на главныйтъ управители и имъ
заповѣдала да искатъ военныйтъ данъкъ и отъ
калугерятъ.

Министръ на Еважътъ ще представи тя дн на министерскитъ свѣтъ единъ законопроектъ за вакучскитъ имоты. Споредъ този законопроектъ, приходътъ на Еважътъ си умножаватъ ежегодно по сто хиляди лири, а отъ друга страна притежателитъ на недвижими имоты отъ тази категория ся освобождаватъ отъ разны мажнотии, които ся сръщаха досега въ уногребеніето имъ и въ потвържденіето на продавателнитъ нъ записки.

Споредъ «Басиретъ» сбиранието на емлякъ пергиси ще стане по заповѣдъ на Негово Величество Султанътъ върху имотитѣ, които иматъ стойностъ по горня отъ пѣтъ хиляды гроша.

По причина на голъмата пагуба отъ кози, миналата година, въ вилаеттъ Кастамони, главното управление на тази област, въ желанието си да насырчи този клонъ отъ промышлеността, поиска отъ Высоката Порта намалѣніето, за нѣколко години, на даждіе-то върху тѣзи кози, които даватъ пшеницѣтъ. Царското Правителство зе во внимание тази промба и намалило даждіето отъ 6 гроша на 4 за козата. Подобна мѣрка си зела и за ко-питъ на Егиворскійтъ вилаетъ.

Минилийтъ петить съпругата на Негово
Высочество, Гамилъ паша, председателъ
на Държавныйя свѣтъ, принцеса Зеанлъ
даде въ честь на высокопочината госпожи
Игнатъевъ великолѣпно угощеніе, въ което,
сѣдѣтъ нея, зели участіе и харемъта на по-
давниѣ държавни служители. Въ продълже-
ніето на угощеніето, много госпожи отъ сви-
тата на принцеса Зеанлъ, твърдъ богато о-
блечени, пѣли и играли разнообразно, отъ
което много си благодарили присутниѣ.

Прочитами въ «Неологосъ»: «Както ни пиятъ отъ Трики въ Тесалия множество партагани доктори съществуватъ въ този градъ, общественото здравіе много страда отъ тия свѣжди, които, като си подиграватъ съ наката, не само се лѣкарството ся занимаватъ испиращъ мнозина въ пажълътъ, но още и пецарии иматъ на свое собствено разположеніе. Тѣзи самозванни доктори узвѣтъ, въ всичкото си лѣкарско невѣжество, да у-дѣвадно по простатѣ и да ги лѣжатъ раз-образно, като даватъ и особени именъ на броветъ, които употребяватъ. Но на Трика ли само има такива доктори? Нека си издѣ-жати чи послѣдниятъ законъ за докторитъ и за медіеритъ ще си приложн съ всичката строгостъ за доброто на човѣчеството и на ис-тината наука.»

— Негово Величество Султанъ испрати
итальянскій даръ Виктора Еммануила двѣ
вы козлы хванаты на Гиридскитъ планины.
которъ Еммануилъ имать годѣя наклонность
сбѣра рѣдки животны.

Споредъ мѣстныя вѣстницы, отъ нѣколѣрихъ насамъ много сиромасы, отъ что повечето Турцы, обикаляти на купе въ Высоката Порта просияти хлѣбъ и работа. Споредъ «Курие д'Орианъ» себаста ни тѣя сиромасы щѣла да ся поуша.

— Съставила се нова комиссія за да из-
вни неспоразумѣнието, което съществува
жду Высоката Порта и Г. барона Хирша.

По Императорска заповѣдь, Халетъ паша, бывшій
вѣнъ управитель въ Сиріи, съ назначеніемъ чле-
новъ Сѣята, и въ сщото вѣрме Кехая
Нейно Выс. Валиде-Султанка.

Первыйтъ секретарий на Палатътъ, Ариъ-бей, назначи министръ на Палатътъ, на мѣстото на рѣшайтъ послѣднѣ Ферить-паша, който бѣше въ шото вѣжѣ и кехая на Валиде-Султанка.

Намѣсто извѣстный англійскій кон-
сулъ въ Бѣлградѣ Г-на Лонгворта, на-
значенъ на този важень и делика-
тенъ постъ за дипломатическій агентъ
на Англія Г-нъ Уайтъ.

ТУРЦІЯ І ІСПАНІЯ.

По прекъсването на сношенията на Великобритания с Испанското правителство, прекъсването, за което говорихме въ въвеждащите си брой, Турският вѣстникъ «Багетъ» обнародва единъ членъ, отъ който излизаша нѣкои си откъси. Като осмѣжда стѣпката на Испанското правителство, чи пратило направо писма както до южнитѣ биски държавы, които сѣ частъ отъ Иберійската имперія и пѣматъ пълна свобода въ политическитѣ сношенія съ иностранныя държавы, така и до подвластнитѣ дунавски княжества, които сѣ частъ отъ Турската държава, Турският листъ казва слѣдующето: Испращаніето на такива писма къмъ страни, които сѣ частъ отъ друга държава, не може да има друга причина освенъ припознаването на тѣхъ страни за независими, нѣщо, което не ся сръща въ международното право. Твърдѣ е естествено е да ся нарече явно и явно спрямо правдата онова държаво, което нарушава такива общеприети начала постана съ единъ начинъ, който не прилича на едно образованно нѣство. Отъ друга страна държавата, която претърпява такова обременіе, има, разбирава ся, право да прибегне до ония средства, които могатъ да защитатъ правдинитѣ и достойнството ѝ. Такова поведеніе на царьтъ Леонас, който почина да царува съ престѣпленіе на международнитѣ договори, може най-сетѣ да породѣ покаяніе, но за това потребно е да размислятъ Испанскитѣ политици. Колоната за нашето правителство, то прекъсване официалнитѣ си сношенія съ днешното испанско правителство, и извѣсти за това да прѣтескитѣ сили. Това прекъсване на сношеніята може да има двѣ послѣдствия: първо, като ся признае и отъ прѣтескитѣ сили причината, поради която постапи така Турското правителство, да ся задѣли виновнитѣ да поправи злото; второ, осрединчествата да иматъ послѣдствие съобразно съ важноста на работата. Въ противенъ случай въпросътъ излиза въ друга фаза. Като земе предъ видъ задѣжването, на което е подчинена всяка държава колкото правдинитѣ ѝ ся нарушаватъ, всякій ще исповѣда че тази държава ще е припудена да употреби всяка мѣрка, която

който ся е протъзъ, за присъединение на силъхъствата, той ще ся убъди чъ Испанска сила не може да произведе никакво впечатление върху ны. При всичко това, поради измениеното положение на Европа както и на Испания, върва ся чъ този въпросъ ще ся върши съ добъръ начинъ като, чрезъ посредничеството на прѣтескитѣ сили, ся удовлетвори царското правителство ».

— Последни новини извѣстятъ, че распрята между Высоката Порта и Испанія изравнила, слѣдъ като Испанія исподбада че постъпила невнимателно въ този случай.

ДОПИСКИ НА «ВЪКЪТЪ».

ОДРИНЪ, 5 февруарій 1875.

Отъ много времени ся каняхъ да ви съобщу
нѣкожъ отъ новинныхъ, конто отъ нѣколко
времени назавъ съ доста позволилъ у насъ; н
о немарение азъ никакъ не ся потрудихъ
а това. Благодарение пакъ на допискѣтъ
тъ тукъ въ единъ отъ послѣднихъ бросе на
истѣтъ ви; защото тя като отъ дълбокъ стънь ми
буди и ми накара да ви съобщу нѣкожъ
овинѣ.

Извѣстно е вече на публиката, че тъй-
одинак условията си за главен учител
на П. Р. Славейкова. На това всяко чуж-
днородно сърце, мислило, да се зарадва, а
ще повече, като епархията ни е една отъ
мѣсеннѣтъ и градътъ ни единъ отъ само
въ видъ събуденитѣ. Нъ за жжъ честь какъ-
то на епархиятъ тъй и на градътъ ни, г-нъ
Славейковъ едвамъ четиридесетъ деня стоя
въ града ни. А коя е причината на неговото
отсъствие презъ другото време, четири и
половинъ мѣсца, не знамъ, знамъ само че по-
чинина на ~~неговото~~ отсъствие общитѣ на-
работы отплатятъ рачески. И това не че нѣма
тъ други хора да работятъ и безъ Сла-
вейкова; нъ, защото не щатъ. Жално на-
стинъ, като виждамы че отъ три мѣсца
самъ нити единъжъ се е събрала общината
да, разиска за нѣкоя отъ многото рабо-
ты, които вписатъ на вратѣтъ ѝ. А кой да
де поводъ за такова нѣщо. Председателъ
ли? Охъ горко ни! Той се неузнатно си
управлява не община и цѣла епархія, ами
едно момче, послужилъ за още едно по го-
мо паздануване на работитѣ ни. Читали-
щето ни още прѣди три мѣсца, отъ трѣ-
мѣнето на Славейкова за Цариградъ умръ, и
гъ знае за възкресението му. За всичко
ва ако бы по скоро не се зематъ нѣрви,
нѣба да ся отречемъ отъ всяка надежда за
върнаніето на тъй драгоценъ епархій отъ
градѣтъ, които можни сѣмъ за заложили
колко време насатъ да работятъ за погрѣш-
нието ѝ. Такова е течението на народнитѣ
работы въ града ни. Нъ за нужно сипъ-
ва да ви съобща нѣщо и за положеніе-
на цѣла Македончета, за които до-
сидатъ въ ~~адреса~~ не сподобитъ за нѣщо

Нѣкои отъ тѣхъ момчета споредъ како научавамъ, были вѣспитаници на Настоятелството на бѣднѣтъ училища, други пъ на други благодѣтели. А вѣспикътъ съгласието на благодѣтелитъ си сѣ доиди да ся учатъ въ българското туку училище. Нѣ напротивъ, защото учительтъ като отсъствува почти пять мѣсяца; по главното благодѣтелитъ имъ, като не въспирачатъ нужното за прекрѣпанъ, тѣ само нищо не ся научиха ами и здравотѣ си ще повредитъ. Извѣстна ли е или Ексархита за страдаианѣта, които тѣлятъ въ Македончѣта отъ нѣколко врѣмѣ нѣмъ, не знаимъ; нѣ знаимъ че тѣ захвърлятъ туку ся лишаватъ днѣсь и отъ насжъимътъ хлѣбъ. Настинѣа колко жално е, то ги слушахъ единъ день да молятъ много, за да каже на ахѣиѣта имъ, да ги едитирува още за нѣколко дни. А да ли имъ отъ хлѣбъ ся нуждасе человекъ? Но ставимъ да отговарятъ Настоятелството бѣднѣтъ училища и другытъ благодѣтели, които ся наѣли да ги въспитаватъ сѣ ги оставили да теглятъ туку. Тѣжко горко на Македонимъ, като храни толзъ голѣмы надежды на по събуденнытъ освободеннытъ отъ гръцкото иго Българъ! Като искажъ да приготвятъ бѣдаци аждици на Македонимъ, защо не ги испратихъ въ друго пѣкво училище, ами — туку въ Одринското? Може да кажатъ че сѣ съ естѣствие. Като е была таква въ работа, защо ся намынатъ да ги въспитаватъ, или защо не испратихъ тѣхъ моментъ сега на посѣдѣкъ въ Австриѣ, ами испратихъ момчета доста богати и отъ които нѣкои си пазнавали и бълг. азыкъ? Въ дапо Ексархита, на коѣто инамы случитъ ся надежды, земе предъ видъ това ся погряжи за по скорошното поправѣне на народнытъ работы въ града и попогѣе за избаванѣието на тѣхъ бѣдны Македончѣта.

СВЕТА-ГОРА, Февруарій 2, 1875.

Достопочтенный редактор на българската газета «Вѣкъ» молимъ вы да благополите да выѣстите слѣдующиѣ редове во единъ отъ листѣвъ на достоуважаемый и вѣстникъ.

Българската газета „Источно Време“, и без-
дѣлнитѣй му дописникъ, хули того, кой-
е. Протѣ събуди отъ дѣтаргическитѣ сѣнь,
къ който поспреди гиѣне, и незнаеише друго
ченіе освѣнъ пристоето църковно ченіе, нито
акъ знаеише на какъвъ народностъ принад-
дѣнъ; но токо речіи и цѣлата Македоніа,
олято до преди неколко години совсемъ бе-
де потъгната во гърдизмътъ е одъжжена за
воего пробужденіе на негово преосвѣщен-
тво. За онова време мнозина отъ учениѣтъ
Българи Македонци, распадени до тогива гър-
мозани, бидеши разбѣдени во своето за-

Чето колко е било пламенно родолюбивото, замонашолоб и желание на негово преосвещ. за да се просвети нашият народ и да се избави изъ подъ църковното нго на фанариотският най ясно се доказува това нещо отъ слѣдующето: преди 25 години на 1850 година негово Преосвещенство бѣше съзвалъ Зографските епархи за да се построи при манастирътъ едно училище, като знаеше че манастирътъ има достаточни средства за да съдържава едно такво богоугодно и народоползено заведение. Споредъ планътъ въ това училище ще ся обучаваха петдесетъ души на манастирско нживдене това число на учениците ще ся съставляваше отъ по манастира желающа да се учатъ манастирски нници и по недовостатокътъ щеше да се допълнява отъ оспителници вземени изъ вънъ, особенно же изъ македонски страни, които да иматъ напало въ четене и писане, на каковъ и да е зикъ; и копто, споредъ манастирските уставни да не бѣдатъ по млади отъ 18 години възраст. Споредъ идеята на негово Преосвещ. главната цѣль на това училище бѣше: бърво, да приготви духовни лица, които да огатъ да замѣнятъ, кога му дойде времето, бридите владци; а това време, казуваше негово Преосвещ. скоро може да настане, както настѣна слѣдъ малко са сби това предеканства, епита само да имаше достойни човѣци; торо, да приготви училили на матерний нп зикъ за погргрениитъ страни македонски.

Ако това училище, което гордо и величавно се пиздига върху единъ холмъ, право противъ монастырътъ на четвъртъ частъ разсояние лежащъ, не може дълго време да работи и да принесе желязистъ плодъ; и така да отговори на високата ѳ благотворная идея, на която беше пиздигната; вината и грѣхътъ на това нещо лежи на тогашното монастырско братство, което споредъ простотѣята си не може да оцѣни тая безцѣнна идея; и му съвѣди да харчи за това свѣто дѣло на годишната пб 1/25 частъ отъ монастырските приходи безъ да разумѣе, че поради таквото изжпотѣ, имаше да загуби, както и се случи, всичъ приходи. Ето какви се работитѣ на нежествено! така простѣи човѣкъ въобще се егоистъ, недалновидецъ, и мало или совсемъ не го грижа за общото добро и за будущитѣ врѣмена и поколѣнія; онъ казува, «като умрамы въ всичко да са запустѣ не ма е грижа»!

свещениците, како во всекој друг народ, ка исто и у нас нито отъ небо падатъ, нито пакъ отъ земјата никнатъ, така што и да нематъ никакво средство и естествена свѣрска съ мислата на народѣтъ, въ който и служатъ. Ако това е тѣй, тогаваш ще се же, че каквото е тестото таквото ще бѣде всикийтъ отъ него месенъ, хлѣбъ; не може съ еднакво тесто да излѣзе разнокачествени еѣбъ. Поповиѣтъ отъ къде се земаѣтъ? изъ между народѣтъ, народѣтъ ии каковъ е днесъ общо? простъ и неученъ. Посѣтъ това защо ринѣтъ поновитъ за неучениѣтъ нѣтъ, кога това що, поради казаната причина, не може да се съ въѣни во винѣ. Правителството ии то иновѣрно не о могло, а пакъ църковното до сегашно началство, както инородно, немо не щего може бити; но и оно не могло и ии изладе учено свещенство, като немало требните за това свеществени средства. А къ да посчете това нешто отъ народѣтъ, отъ готъ да спсеходатъ свѣщеннициѣти ии, и отъ готто они се избиратъ и сѣдователно и засѣятъ; въ всякакъвъ случай били би много справедливи къмъ народѣтъ ии; защо искала отъ него неща съврѣменно неизъложими за говите морални и умствени сили, а рѣчи вѣщевствени. Какъ може народѣтъ да даде дугиму това отъ което онъ самъ съврѣшено лишана, и на което споредъ своето умвено и правствено развитіе, нито му чувува нуждата, нито може да го оцѣни и остиде?

Всёкои знае че святицицикътъ да е обра-
ванъ добро нещo е и потребно ; по, отъ
ужъ страхъ не можемъ да не кажемъ, че
ужда ради може да се обиде работѣтъ и
възъ това нещo. Ина обаче други услови-
ного по необходими и по задължителни за
святицицикътъ : тѣ се правственикъ, безъ
онто и най обширното учение не помага, а
въ които и простото учение може успѣшно да
звърши сватото дѣло. Както и святицино
исание потвърждава тази истина, когато
казува : Начало премудрости страхъ Госпо-
ни. И Църковната исторія ни представява
ного примѣръ, които осъществяватъ тази Бо-
ественикъ истинѣ : сирѣчь тамъ нахождамъ,
въ много църковни пастыри со едно най просто
чение могли най успѣшно да звършатъ по-
жечено то имъ свито дѣло, като се били огра-
нени со страха Божіѣ съ твърдѣ и ревнивѣ
фрѣ и благоуравіе ; и они сѣлятъ на твърдѣ
църковни, како свѣтлѣ звѣзди на небо
така они и до сега служатъ и ще служатъ
о скончаніе мѣра за примѣръ и образъ за
секого църковного пастыря.

Отъ всичко това, що казахме до сега, ясно е види, че нашето свідѣнителческо състояние ообщо, при всѣто свое необразованіе не може да заслужи тѣя укори, съ които неправоудно го напада «Источното Времѣ»; защото, оно и да не е учено, но не можемъ да кажемъ че оно стои на такъва ниска степенъ нравственъ, щото да заслужва подобни укори, напротивъ това оно ообщо е благоуравно, набожно и твърдо въ пратеческѣхъ му вѣрѣ; зашо въ противенъ случай сирѣчь, ако они било би такво, тогава не би могло да удържи народътъ толко твърдъ и непоколебимъ во пратеческѣхъ му вѣрѣ въ растопленіе на толко вѣкове и бурни времена. Нашето бѣло духовенство е достойно за голѣмо сожалѣние и похвала; защото ако оно и да било цѣли вѣкове въ робско изнурение но съ христіанско търпѣние е носило това нго за това оно може и да постигне всичко то знаеніе на борбата ни съ несправедливостъ.

първи случаи бѣха готови да го
како то раскъсеха поетъ дѣла
така друго средство не оставаше
ние на народополезнѣтъ му идея
пи да се чакатъ по добри
И наистина чрезъ нѣколко време
1858 п 1859-та година, кага се
въ царградъ като настоятел на
тъ въ фенеръ църквъ и като управле-
тамошното училище, негово преосвящен-
е тогава средства поне отъ частъ
вырши за просвѣщеніето на Македо-
това що бѣше намыслилъ: така
30 души македончета може да
въ това време въ чужди страни,
могатъ они между другите науки
и материнѣтъ си языкъ, за да могатъ
да го воведатъ както въ училищата,
въ църквитъ въ погрѣшната имъ

А какво голямо участие е принама-
преосвещени, во борбата ни за правосла-
визмисленост; и колко е съдѣйстви-
по скорошното извършване на това
за нас събитие, и какви жъни и по-
претърпялъ: за това нѣщо отъ протѣ-
ни, това нещо мислимъ да е извѣстно
свѣтната Българска публичъ и на
съ вниманіе си слѣдвали ходѣтъ на
вън работи отъ послѣднитъ мѣсеци на
година до устроението на Екзархията,
държане на която негово преосвеще-
нисолъ отъ 1870 година 1872 пове-
шесетъ хиляди грошове; само отъ
заплата безъ да земе за това печто
на пара отъ епархията.

Всекий искренний, честолюбив и трудолюбивый Българин не може да говори за лица подобни на негово священство, освѣсь съ приличитѣ имъ отъзиви; защо никой здравомыслящъ бръсѣлъ е и чуждъ не е зависѣлъ отъ народность и да е онѣ, не би повисѣли на земни блага нарочно да замѣже и пай милитѣ свѣтъ качицѣ, би се появили на народното му тѣло. Даръкой добродѣтель никогѣ не би погнѣауваме, щото народната му исторія стои само отъ черни и мрачни страни въ Истинно Време,» като поставя въ кой естественъ законъ може ли оно да да себе си ч искрено желѣе добротъ народель?!

Единъ искренихъ Българинъ

— Горната дописка е творение на духовно лице, както сама свидѣтелствува; нѣе ли дадохме мѣсто, защото то е таме да видятъ нашитъ духовни дѣла, да видятъ по често кингата и перото въ нея, и особено тѣ духовни, на които познанията нмъ даватъ за това пълна илюминация.

PARATA RUSSE

Жената въ Китай. «Селестияль Ен
ръ», повъ английскій вѣстникъ издаванъ
Панъ-хай, казва че въ Европа има много
женъ въ духу положеніето на китайската

Нъкопни писатели ни представяват в
жена твърда злочастна, като едно животи
новаръ, гладна, гола, презрѣна, лишена
сака надежда.

Тази картина, по злощастие, не е смя-
та за сезонна. Птица е че въ Китай живее
еднакъв класъ животи много зверо-
до кой ще ни увѣри че тѣ сж дѣйстви-
телно до запълнени отъ кождо сестрѣтъ
тъкъси си европайски страни, гдѣтъ
мъ не с по малкъ, гдѣтъ поминѣтъ
каже, а дѣцата по многобройни
сесте пиятъ ?

Сиромашникъ классове въ Китай сѣ, въ
де, много трезвенны; а фізіотъ нѣмъ
достоятъ; а употребленіи на китайскі
нино е твърдъ малко распространено. Мъ
жената пушатъ, но умѣренню, въ
нѣтъ часове, които сѣ толкозъ малко, а
е самыйтъ нѣмъ дукусъ. Като имать
малко нужды, мѣжтъ и жената харчатъ

но, що печалатъ, за съхраненіето на фавна и флора, намѣсто да обогатяватъ крѣпильницѣ, ставатъ въ Европа. При това въ китайската индустрія дървото и попримжнитѣ не играе той голяма роль. Истина е че Китайцитѣ въ по-сѣмъ дѣлности. Той трѣба да поддържа свѣдѣнъ дѣцата, жена си, баща си и братъ си, сеще и братиѣти, и вуйновциѣ и братовчедиѣ си, ако ся намѣрватъ въ крайна нѣда. При всичко това, ако о истина че между райцитѣ има голяма сиромашія, истина е, че въ друга страна, че у тѣхъ нѣма и бѣдность и лишене отъ нужната прехрана.

Въ всѣхъ случаяхъ числого на человѣческое
существо, когото страдаютъ отъ студи и
сладѣ, е по малко въ Китай, отъ колони-
Англія, и въ това отношеніе спромахнѣтъ
тайски жени са по малко злоупотре-
колко англичанскитѣ. Нека приложимъ
Китайката, мажътъ ѝ имъ бѣ рѣдко, при-
ни той има върху ѝ право на животъ и
смертъ въ нѣкои обстоятелства, и че за-
мы дава огромни преимущества, както, на-
мѣръ, преимуществото да напусне
или да имъ напачи съ сто прѣзки, бѣ-
те ти го въ ударила. Съ една рѣчь, въ
Китайки не ся злоупотребляватъ, въобще
мажътъ си, а често мажътъ прекланя и
ва предъ съпругата си, когато тя го пона-
Колко за богатѣтъ жени, при всѣхъ
ни ся представляватъ отъ нѣкои си като
кми неспособни да помыслятъ за рѣдко,
всичкиѣ обаче Китайски романи изна-
това не е така. Тѣ ся учатъ да четатъ,
шита на гербѣвъ; тѣ ся посвѣщаватъ
друга. Въ нѣкои си празници храмовѣтъ
пльнатъ съ отлични Китайки. Благополуч-
врѣмя на всяка китайка дохожда особѣ